ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

z 8. júla 2004 *

Vo veci T-48/00,

Corus UK Ltd, predtým British Steel plc, so sídlom v Londýne (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: J. Pheasant a M. Readings, solicitors, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: pôvodne M. Erhart a B. Doherty, neskôr M. Erhart a A. Whelan, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci N. Khan, barrister, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaný,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2003/382/ES z 8. decembra 1999 vzťahujúceho sa na konanie o uplatnení článku 81 Zmluvy ES (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvíkové oceľové rúrky) (Ú. v. EÚ L 140, 2003, s. 1) alebo subsidiárne návrh na zníženie výšky pokuty uloženej žalobcovi,

* Jazyk konania: angličtina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA

EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (druhá komora),

v zložení, N. J. Forwood, predseda, J. Pirrung a A. W. H. Meij, sudcovia,

tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 19., 20. a 21. marca 2003,

vyhlásil tento

Rozsudok

Skutkový stav a konanie [1]

1 Uvedená právna vec sa týka rozhodnutia Komisie 2003/382/ES z 8. decembra 1999 vzťahujúceho sa na konanie o uplatnení článku 81 Zmluvy ES (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvíkové oceľové rúrky) (Ú. v. ES L 140, 2003, s. 1, ďalej len „napadnuté rozhodnutie").

...

1 — Nie je uvedené odôvodnenie tohto rozsudku týkajúce sa okolností predchádzajúce sporu. Tie sú uvedené v bodoch 2 až 33 rozsudku Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004 JFE Engineering a i./Komisia T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Zb. s. II-2501.

Konanie pred Súdom prvého stupňa

34 Mannesmann, Corus, Dalmine, NKK Corp., Nippon, Kawasaki a Sumitomo podali v období medzi 28. februárom 2000 a 3. aprílom 2000 do kancelárie Súdu prvého stupňa sedem žalôb proti napadnutému rozhodnutiu.

35 Uznesením z 18. júna 2000 po vypočutí účastníkov konania bolo v súlade s článkom 50 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa rozhodnuté o spojení všetkých siedmich vecí na účely ústneho konania. Po tomto spojení sa v kancelárii tajomníka Súdu prvého stupňa mohli žalobcovia v týchto siedmich veciach oboznámiť so všetkými spismi súvisiacimi s uvedeným konaním. Rovnako sa prijali procesné opatrenia zaisťujúce priebeh konania.

36 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (druhá komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania. Účastníci konania predniesli svoje prejavy a odpovedali na otázky položené Súdom prvého stupňa na pojednávaní, ktoré sa konalo 19., 20. a 21. marca 2003.

Návrhy účastníkov konania

37 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil článok 2 napadnutého rozhodnutia,

— zrušil článok 1 napadnutého rozhodnutia,

— zrušil pokutu uloženú na základe porušovania uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia,

— subsidiárne znížil výšku sumy pokuty uloženej na základe porušovania uvedenú v článku 1 napadnutého rozhodnutia,

— zaviazal Komisiu, aby zaplatila pokutu alebo subsidiárne sumu, ktorá sa znížila v záujme všetkých, alebo ako môže z prípadu vyplynúť, takú sumu, ktorá je znížená o časť, ktorú už zaplatila spoločnosť Corus ku dňu platenia Komisiou,

— zaviazal Komisiu zaplatiť trovy konania, ktoré vznikli žalobcovi v tomto konaní,

— urobila všetky nevyhnutné kroky na to, aby rozhodnutie Súdu prvého stupňa bolo skutočne vykonané.

38 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcu nahradiť trovy konania.

O návrhu na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia

O žalobnom dôvode založenom na neexistencii porušovania uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia

Tvrdenia účastníkov konania

39 Spoločnosť Corus popiera tvrdenie, že zmluvy na dodávku hladkých rúrok, ktoré uzatvorila so spoločnosťami Vallourec, Mannesmann a Dalmine, zakladajú porušovanie. Tvrdí, že zmluvy boli uzatvorené z obchodných dôvodov v súlade so zákonom a dohodnuté boli individuálne a nezávisle. Komisia nepreukázala, že sa spoločnosť zúčastnila na zosúladenom konaní.

40 Žalobca uvádza, že si vlastníctvo podniku Imperial, podniku, ktorý finalizoval hladké rúry OCTG, zachoval do marca 1994 s cieľom predať ho ako nezávislý podnik. Po zatvorení jeho továrne v Clydesdale v apríli 1991 nemal už vnútorného dodávateľa na dodávku hladkých rúr potrebných na fungovanie podniku Imperial. Na účel udržania hodnoty tohto podniku a jeho zatraktívnenia pre potenciálnych nadobúdateľov bolo pre spoločnosť Corus dôležité uzatvoriť zmluvy s tretími osobami, aby zaistila spoľahlivé dodávky vysoko kvalitných hladkých rúr a na základe toho bola schopná dlhodobo uspokojovať dopyt naftárskych spoločností pôsobiacich na kontinentálnom šelfe Spojeného kráľovstva po OCTG závitových rúrach. Kvalita výrobkov bola údajne rozhodujúcim faktorom z dôvodu rizík spojených s používaním finálnych výrobkov s ohľadom na klimatické a geologické podmienky kontinentálneho šelfu Spojeného kráľovstva v Severnom mori.

41 Na podporu svojho tvrdenia predložila spoločnosť Corus zmluvu, ktorú v roku 1992 uzatvorila s naftárskou spoločnosťou Conoco, a prílohou, v ktorej bola aj kópia technologických noriem. Ako vyplýva zo zmluvy, Corus musel vyhovieť tým

normám, ktoré určila spoločnosť Conoco, osobitne tým, ktoré sa týkali kvality hladkých rúr používaných pri výrobe závitových rúr OCTG. Dokonca aj postup pri kontrole ich kvality podliehal nezávislej kontrole oceliarskych tovární vyrábajúcich hladké rúry pre Corus.

42 Corus ďalej uvádza, že tri zmluvy, ktoré uzatvoril s Vallourec, Dalmine a Mannesmann, všetky tri na obdobie piatich rokov a automaticky obnoviteľné a ktoré údajne zakladajú porušovanie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia, nemôžu byť súčasťou jednej dohody, pretože boli podpísané v rozdielnych dňoch, 24. júla 1991, 4. decembra 1991 a 9. augusta 1993.

43 Podľa spoločnosti Corus bolo pre ňu logické rozdeliť svoj dopyt po hladkých rúrach medzi troch dodávateľov. Pri počte viac ako tri by bolo nemožné vyhovieť jej zákazníkom. Zákazníci zväčša trvajú na obmedzenom počte dodávateľov podieľajúcich sa na výrobe rúr, ktoré si objednali, pretože kontrola kvality, ktorú musia vykonať, je vzhľadom na prvoradú dôležitosť bezpečnosti produktu v tomto odvetví obrovská. Na druhej strane musela spoločnosť Corus použiť väčší počet dodávateľov kvôli vlastnej ochrane, v prípade nepriaznivých finančných následkov štrajku alebo pri haváriách v továrňach a tiež so zreteľom na to, že dopyt po rúrach OCTG je veľmi premenlivý.

44 Navyše, rúry OCTG sú vyrábané predovšetkým na základe objednávok z dlhodobých zmlúv o zásobovaní. V tomto prípade nie sú teda zmluvy o zásobovaní trvajúce päť rokov a automaticky obnoviteľné ničím nezvyčajným. V skutočnosti každá objednávka na rúrky presne stanovuje požadovanú kvalitu a rozmer, takže predaj zo skladu je prakticky vylúčený. Okrem toho Corus tvrdí, že prevádzkovatelia v naftárskom sektore trvali na tom, aby rúrky ktoré si objednali, boli dostupné v presnom časovom poradí, v akom si ich vyžiadali, a to predovšetkým z dôvodu vysokých nákladov na prevádzku vrtných plošín.

45 Z hľadiska vyššie spomínaných požiadaviek na kvalitu poznámka Komisie uvedená v odôvodnení 152 napadnutého rozhodnutia, týkajúca sa štrukturálneho nadobjemu v oblasti oceľových rúrok v čase uzavretia zmlúv o zásobovaní a osobitne možnosti dovozu rúrok z Maďarska, Poľska, Československa a Chorvátska, je bezvýznamná, pretože rúrky z týchto krajín nemali uspokojivú kvalitu a navyše politická situácia v týchto krajinách nebola v tom čase stabilná. Pokiaľ ide o ostatné možné dodávateľské zdroje, výrobky z Latinskej Ameriky mali ten istý problém, ako výrobky vyrábané vo východnej Európe, kým Severná Amerika bola vylúčená z toho dôvodu, že výrobcovia z tejto krajiny nemali záujem vyvážať ich výrobky. Náklady na dopravu a dĺžka doručovania boli v neprospech japonských vývozcov, a navyše cena rúrok OCTG bola v Európe relatívne nízka. Výber týchto troch spoločností bol preto z obchodného hľadiska pre Corus logický.

46 Corus odmieta tvrdenie Komisie uvedené v odôvodnení 152 napadnutého rozhodnutia, že zmluvy o zásobovaní určujúce dĺžku doručenia na päť až šesť týždňov a nestanovujúce žiadne iné penále v prípade nedoručenia okrem pripočítania nedoručenej tonáže do výpočtu ročnej tonáže, na ktorú bol dodávateľ oprávnený, znamenajú, že presné časové poradie nebolo pre Corus veľmi dôležité.

47 Podľa spoločnosti Corus z premenlivosti dopytu po rúrkach OCTG na kontinentálnom šelfe Spojeného kráľovstva vyplýva, že určenie ceny hladkých rúrok dodávaných tromi dodávateľmi v percentách a nie vo fixnom množstve bolo jediným praktickým prostriedkom na splnenie všetkých jej potrieb. Tento systém bol jediný, ktorý umožňoval zohľadniť nadbytok alebo nedostatok na trhu, pre ktorý boli hladké rúry určené.

48 Navyše, prijatie vzorca, podľa ktorého boli ceny platené spoločnosťou Corus za rúrky naviazané na ceny predávaných rúrok OCTG, zohľadnilo dôležité kolísanie ceny spôsobené premenlivosťou dopytu. V tejto súvislosti by bolo z obchodného hľadiska

veľmi ťažké dohodnúť sa s dodávateľmi na presne stanovenej cene, dostatočne nízkej na to, aby mal Corus istotu, že ani pokles predaja jeho rúrok OCTG nebude preňho nikdy nerentabilným. Podľa spoločnosti Corus, informácia týkajúca sa množstva rúrok OCTG, ktoré predal, a sumy zaplatené jeho zákazníkmi neboli jeho dodávateľom oznámené, a to aj napriek skutočnosti, že táto informácia sa brala do úvahy v uvedenom vzorci. Jedine cena hladkých rúr vyplývajúca zo vzorca bola dodávateľom oznámená, pričom tí boli navyše oprávnení dať si spraviť nezávislú audítorskú kontrolu, či tento vzorec bol riadne aplikovaný.

49 Podľa spoločnosti Corus, tvrdenie Komisie, že jednotlivé zmluvy o zásobovaní sú bezvýznamné z dôvodu, že percentuálne vymedzujú požiadavky spoločnosti Corus pre jednotlivých dodávateľov, nie je relevantné. Toto tvrdenie určite nepreukazuje, že zmluvy o zásobovaní boli výsledkom dohody štyroch európskych výrobcov sankcionovaných v napadnutom rozhodnutí. Corus uzatvoril všetky zmluvy z hľadiska celkovej dodávateľskej stratégie, pre ktorú sa rozhodol na základe nezávislého uváženia.

50 Corus uvádza, že jeho vysvetlenie obchodnej logiky uzavretia predmetných zmlúv o zásobovaní poskytuje iné vysvetlenie jeho správania a stavia Komisiu pred povinnosť dokázať zosúladené konanie medzi štyrmi penalizovanými spoločnosťami inak, než len odvolávaním sa na ustanovenia týchto zmlúv o zásobovaní (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Darmon, súvisiace s rozsudkom Ahlström Osakeytiö a i./Komisia, nazývaný „Celulóza II", C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, Zb. s. I-1307, I-1445, bod 195). V tejto súvislosti uvádza, že paralelné správanie je možné považovať za preukázateľný dôkaz zosúladeného konania, len ak zosúladené konanie predstavuje jediné možné vysvetlenie takéhoto správania (rozsudok Celulóza II, už citovaný, bod 71).

51 Spoločnosť Corus dodáva, že v každom prípade tvrdenie Komisie uvedené v jej vyjadrení k žalobe, podľa ktorého klauzuly v zmluvách o zásobovaní preskúmané v predchádzajúcich bodoch obmedzujú hospodársku súťaž, nepreukazuje osobitné porušovanie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia. Dokonca ani skutočnosť, že tieto ustanovenia boli naozaj v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže, nemôže sama osebe dokázať zosúladené konanie štyroch európskych spoločností s cieľom vylúčiť japonských výrobcov z trhu Spojeného kráľovstva.

52 Listinné dôkazy uvedené Komisiou týkajúce sa odôvodnenia jej tvrdení a osobitne uvedené v odôvodneniach 91 a 147 napadnutého rozhodnutia nepreukazujú existenciu dohody medzi spoločnosťou Corus a ostatnými európskymi výrobcami oceľových rúrok. Samotná Komisia nebola ochotná plne odvolať sa na dôkazy uvedené v jej obhajobe. Podľa spoločnosti Corus je rozbor dôkazov vykonaných Komisiou nesúvislý, a to v tom zmysle, že osobitne zlyháva pri vysvetlení ako a prečo sa dvojstranná zmluva medzi spoločnosťami Corus a Vallourec, preukázaná na základe poznámok z roku 1990 potom stala multilaterálnou dohodou medzi štyrmi európskymi výrobcami. V tejto súvislosti dodáva, že na to, aby článok 2 napadnutého rozhodnutia nebol zrušený, je Komisia povinná dokázať dohodu medzi štyrmi európskymi výrobcami, ktorá ich ďalej viedla k uzavretiu zmlúv na dodávku hladkých rúr.

53 Navyše, keďže porušovanie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia sa pripisuje spoločnosti Dalmine, a to od decembra 1991, spoločnosť Corus tvrdí, že dôkaz datovaný od roku 1993 nemá význam z hľadiska údajnej zmeny Základných pravidiel na Vylepšené základné pravidlá. Corus tiež pripomína, že Komisia vo svojej OV vychádzala z toho, že poznámky datované od roku 1990 dokazujú dohodu medzi štyrmi európskymi výrobcami, ale v napadnutom rozhodnutí už tento názor nezastávala.

54 Corus ďalej skúma niektoré poznámky analyzované v odôvodneniach 78 až 81 napadnutého rozhodnutia a uvádzané neskôr v odôvodnení 147, konkrétne poznámka z 23. marca 1990 uvádzaná na strane 15622 spisu pod názvom „Úvahy

o obnovení zmluvy VAM" (ďalej len „Úvahy o zmluve VAM"), poznámka z 2. mája 1990 uvádzaná na strane 15610 spisu pod názvom „Strategické úvahy o vzťahoch VLR" (ďalej len „Strategické úvahy"), a poznámka Schôdzka z 24. júla 1990. Výslovne sa nevyjadruje k poznámke bez dátumu pod názvom „Rozhovory s BSC", uvádzanej na strane 15596 spisu", citovanej v odôvodnení 62 napadnutého rozhodnutia ako aj v bode 56 OV. Corus poukazuje na to, že poznámky „Úvahy o zmluve VAM" a „Strategické úvahy" boli napísané zamestnancami spoločnosti Vallourec a vyjadrujú osobný názor autorov. Nepreukazujú teda nijako existenciu dohody medzi spoločnosťami Vallourec a Corus. Komisia sa podľa spoločnosti Corus nesprávne opierala o okolnosť, že tieto poznámky navrhujú okrem iných možností riešenie, ktoré zodpovedá údajnej dohode uvádzanej v bode 2 napadnutého rozhodnutia. Autor poznámky „Úvahy o zmluve VAM" údajne výslovne odmietol toto riešenie z dôvodu, že bolo ťažko uskutočniteľné, a navrhol iné riešenie, ktoré umožňovalo spoločnosti Corus slobodne si zvoliť svoje zdroje zásobovania hladkými rúrkami.

55 Pokiaľ ide o poznámku Schôdzka z 24. júla 1990, Corus uvádza, že všetci zamestnanci, ktorí sa zúčastnili na tomto stretnutí, odišli v auguste 1997 do dôchodku a v dôsledku toho môže poskytnúť len obmedzené hodnotenie tohto dokumentu. Táto poznámka neobjasňuje, ktorá z pripomienok sa týka obsahu stretnutia a ktorá sa týka len subjektívnych názorov autora. Preto ani nie je možné z tejto poznámky vyvodiť záver, že Corus a Vallourec sa dohodli na osobitnom spôsobe obchodovania. Nakoniec Corus dodáva, že ak sa Komisia odvoláva na to, že na základe tejto poznámky bola uzatvorená dohoda medzi štyrmi európskymi výrobcami, nedokazuje to ďalšie diskusie so spoločnosťami Dalmine a Mannesmann.

56 Spoločnosť Corus tvrdí, pokiaľ ide o jej fax adresovaný spoločnosti Vallourec pod hlavičkou „BS zmluva o spolupráci" („BS cooperation agreement"), ďalej o list z 21. januára 1993 a 13-stranovú dôvernú poznámku, ktorá je pripojená k listu, datovanú k 22. januáru 1993, uvedené na strane 4626 spisu Komisie a zanalyzované v odôvodnení 91 napadnutého rozhodnutia, že tieto dokumenty nedokazujú žiadne zosúladené konanie. Fax bol zaslaný ako súčasť jej rokovaní so spoločnosťami

Vallourec, Dalmine a Mannesmann na účel zvážiť možný racionalizačný plán spolupráce a nezakladá dôkaz ilegálnej tajnej zmluvy. Spoločnosť Corus osobitne zdôrazňuje, že fax „BS zmluva o spolupráci" uvádza, že sa majú konzultovať vnútroštátne dozorné orgány pred akoukoľvek transakciou.

57 Z faxu pod hlavičkou „BS zmluva o spolupráci" vyplýva, že Corus mal v úmysle znížiť svoju účasť na trhu bezšvíkových oceľových rúrok na minimálnu úroveň, a preto tento dokument nedokazuje protiprávne konanie v tom zmysle, ako to uvádza Komisia. Corus po tom, čo v marci 1994 predal Imperial spoločnosti Vallourec, nemal záujem o ďalšie zmluvy o zásobovaní.

58 Pokiaľ ide o dokument nazvaný „Systém bezšvíkových oceľových rúrok v Európe a evolúcia trhu" („Seamless Steel tube System in Europe and Market Evolution") uvedený na strane 2051 spisu Komisie (ďalej len „dokument týkajúci sa bezšvíkových oceľových rúrok") a zanalyzovaný v odôvodnení 91 napadnutého rozhodnutia, podľa tvrdenia spoločnosti Corus ide o vnútorný dokument spoločnosti Dalmine a nijako nepreukazuje účasť spoločnosti Corus na rozhovoroch týkajúcich sa ilegálnej tajnej zmluvy.

59 Komisia po prvé tvrdí, že bod 71 rozsudku Celulóza II, bod 50 vyššie, na ktorý sa Corus odvoláva, je pre ňu relevantný len v tom prípade, keď sa pri dokazovaní existencie zosúladeného postupu opiera výlučne o preukázanie paralelného správania. Na druhej strane v tomto prípade podmienky zmluvy o zásobovaní výslovne vyjadrujú úmysel strán zabezpečiť, aby spoločnosť Corus zostala domácim výrobcom na účely Základných pravidiel. Tento názor je podložený aj súborom písomných dôkazov.

60 Navyše tvrdenie, že všetky tri zmluvy na dodávku hladkých rúr boli dohodnuté jednotlivo a nezávisle, nezodpovedá skutočnosti, pretože každá z týchto zmlúv určuje fixné percento rúr nakúpených spoločnosťou Corus pre každého dodávateľa.

61 Taktiež tvrdenie spoločnosti Corus, že zmluvy o zásobovaní mohla uzatvoriť len s výrobcami Spoločenstva, nie je hodnoverné. Podobne je tomu tak aj pri tvrdeniach o dôležitosti času doručovania, ktoré sú v rozpore so samotnými ustanoveniami jeho vlastných zmlúv. Pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa dôležitosti kvality výrobkov, tie sú na základe poznámok napadnutého rozhodnutia (odôvodnenie 78) v rozpore so skutočnosťou, že spoločnosť Corus mala v úmysle nakúpiť hladké rúry od výrobcov mimo územia Spoločenstva.

62 Komisia dodáva, že napadnuté rozhodnutie vo svojom odôvodnení 152 uvádza štrukturálny nadobjem vrátane nadobjemu v rámci Spoločenstva, takže tvrdenie spoločnosti Corus týkajúce sa neuspokojivej kvality rúrok ponúkaných výrobcami z východnej Európy je neopodstatnené.

63 V každom prípade tvrdenia predkladané spoločnosťou Corus ako dôkaz podporujúci jej tvrdenie, že pre ňu bolo logické obchodovať s tromi výrobcami Spoločenstva, sú neúčinné a to z toho dôvodu, že sa Corus s týmito výrobcami dohodol na tom, že pri deľbe jeho obchodov sa tieto budú považovať za spoločné vlastníctvo a to prostredníctvom obmedzujúcich zmlúv o zásobovaní, ktoré sú základom ilegálnej tajnej zmluvy.

64 Komisia ďalej tvrdí, že aj keby spoločnosť Corus mohla preukázať, že pre ňu bolo z obchodného hľadiska výhodnejšie dosiahnuť zisk pri percentuálnom rozdelení nákupov hladkých rúr medzi týchto troch dodávateľov, je ustanovenie percentuálneho rozdelenia v každej zmluve ustanovením obmedzujúcim hospodársku súťaž, ako to vyplýva z odôvodnenia 153 napadnutého rozhodnutia.

65 V každom prípade nie je pravdou, že prerozdelenie nákupných požiadaviek spoločnosti Corus bolo jediným spôsobom, ktorým spoločnosť mohla uspokojiť všetky jej požiadavky na hladké rúry. Komisia zdôrazňuje, že uzatvorením rámcových zmlúv určujúcich jednotné ceny pre dodávateľov by sa umožnilo dosiahnuť rovnaký cieľ.

66 Komisia dodáva, že z ustanovení zmlúv o zásobovaní určujúcich jednotné ceny za hladké rúry a z maloobchodných cien za závitové rúry určených spoločnosťou Corus vyplýva, že každý výrobca, ktorý kupuje výrobok so zľavou, nesie so sebou riziko, že sa zníži aj cena výrobkov na finálnom trhu. Corus neobjasnil dôvody, pre ktoré bolo potrebné takéto riziko vylúčiť. Podobne Corus neobjasnil ani dôvod, prečo by sa dodávatelia hladkých rúr mali podieľať na takomto obchodnom riziku.

67 Pokiaľ ide o skutočnosť uvedenú v odôvodnení 153 napadnutého rozhodnutia, že s použitím cenového vzorca pre hladké rúry bola spojená výmena obchodných informácií, ktoré, na základe ustálenej judikatúry mali zostať dôverné (rozsudky Súdu prvého stupňa z 11. marca 1999, Thyssen Stahl/Komisia, T-141/94, Zb. s. II-347, bod 403, a British Steel/Komisia, T-151/94, Zb. s. II-629), tvrdenia predložené spoločnosťou Corus na obhajobu použitia tohto vzorca sú nepresvedčivé. Komisia ďalej uvádza, že pokiaľ ide o množstvo závitových rúr predaných spoločnosťou Corus, nebolo pre dodávateľov ťažké vypočítať si celkový predaj týchto výrobkov z toho dôvodu, že požiadavky spoločnosti Corus boli pevne určené pre každého z nich percentuálnym podielom.

68 Pokiaľ ide o dôkazy datované od roku 1990 do roku 1993 uvedené v odôvodneniach 78 až 81 napadnutého rozhodnutia, Komisia zdôrazňuje, že tieto dôkazy nepreukazujú dohodu, ale že týmito dôkazmi sa má odhaliť úmysel uzavretia zmlúv o zásobovaní, o ktorý sa Komisia priamo opiera s cieľom dokázať porušovanie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia.

69 Pokiaľ ide o tvrdenia spoločnosti Corus, že napadnuté rozhodnutie jasne neuvádza, ako došlo k zmene dvojstrannej zmluvy medzi spoločnosťami Corus a Vallourec na štvorstrannú zmluvu, Komisia uvádza, že k tomu došlo v rámci širšej dohody uvedenej v článku 1 napadnutého rozhodnutia stanovujúcej dodržiavanie Základných pravidiel, ktoré sa v čase, keď bola uzatvorená druhá zmluva, vzťahovali na štyroch európskych výrobcov od roku 1990. Tak sa stalo, že spoločnosti Corus a Vallourec uzatvorili zmluvu uvedenú v článku 2 napadnutého rozhodnutia a od začiatku počítali s tým, že spoločnosti Dalmine a Mannesmann presvedčia, aby sa k nim pripojili. Komisia uvádza, že spoločnosti Dalmine a Mannesmann museli podpísať druhú zmluvu ešte pred uzatvorením zmlúv o zásobovaní, ale v dôsledku chýbajúceho presného dátumu podpisu zmluvy dospela Komisia k záveru, že sa tieto spoločnosti zúčastnili porušovania od dátumu podpísania ich zmlúv. V každom prípade možno súhlasiť, že Corus a Vallourec boli zmluvnými stranami od roku 1990. Roku 1993 sa štyri zmluvné strany stretli a od tohto dátumu boli všetky zmluvnými stranami.

70 Pokiaľ ide o tvrdenie, že obmedzenia hospodárskej súťaže uvedené v ustanoveniach zmlúv o zásobovaní nie sú totožné s tými, ktorými došlo k porušovaniu uvedenému v článku 2 napadnutého rozhodnutia, Komisia uvádza, že tieto obmedzenia predstavujú len písomnú časť dohody a že iná časť nebola zapísaná v dokumente.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

71 Súd prvého stupňa odmieta tvrdenie spoločnosti Corus založené na skutočnosti, že zmluvy o zásobovaní uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia boli uzatvorené v jeho obchodnom záujme, ktoré vrhá iné svetlo na skutočnosti uvedené Komisiou a podáva ďalšie možné vysvetlenie, ktorým má byť nahradené tvrdenie Komisie, že zmluvami došlo k porušeniu pravidiel Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 28. marca 1984, CRAM a Rheinzink/Komisia, 29/83 a 30/83, Zb. s. 1679, bod 16; Celulóza II, už citovaný

v bode 50 vyššie, body 126 a 127; rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschaapij a i../Komisia, nazývaný „PVC II", T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Zb. s. II-931, bod 725). Preto tvrdenie, že Komisia nesie dôkazné bremeno existencie dohody medzi podnikmi v zmysle článku 2 napadnutého rozhodnutia ináč ako odvolávaním sa na zmluvy o zásobovaní, je irelevantné.

72 Je potrebné zdôrazniť, že ustálená judikatúra, na ktorú sa v tejto súvislosti Corus odvoláva, sa vzťahuje na situáciu, keď sa pri zistení protiprávneho konania Komisia odvoláva jedine na správanie sa podnikov na trhu (pozri v tomto zmysle rozsudok PVC II, už citovaný v bode 71 vyššie, body 727 a 728). Osobitne, dôkazné bremeno uvedené v bode 71 rozsudku Celulóza II, už citovaný v bode 50 vyššie, je relevantné iba v situácii, keď sa Komisia pri dokazovaní existencie zosúladených postupov výlučne odvoláva na paralelné správanie. Vyššie uvedenú situáciu však nie je v danom prípade možné aplikovať, keďže zistené porušenie spočíva v samotných podmienkach zmlúv o zásobovaní, ktoré sú v rozpore s pravidlami Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže (pozri odôvodnenia 110 a nasl. napadnutého rozhodnutia), a Komisia sa odvoláva na súhrn dodatočných písomných dôkazov na podporu jej tvrdenia (pozri odôvodnenia 78 a nasl. napadnutého rozhodnutia).

73 Aj keby spoločnosť Corus úspešne preukázala, že uzavretie troch zmlúv o zásobovaní so spoločnosťami Vallourec, Dalmine a Mannesmann bolo objektívne v súlade s jej obchodnými záujmami, táto skutočnosť by nezmenila názor Komisie, že tieto zmluvy boli protiprávne. Konanie porušujúce pravidlá hospodárskej súťaže je totiž často v individuálnom obchodnom záujme podnikov, hoci len na krátky čas.

74 Predmet a účinok zmlúv o zásobovaní sú opísané Komisiou v odôvodnení 111 napadnutého rozhodnutia, ktoré znie:

„Predmetom týchto zmlúv bolo zásobovanie hladkými rúrami ‚lídroví' na trhu s OCTG v Severnom mori pričom ich cieľom bolo udržať domáceho výrobcu v Spojenom kráľovstve tak, aby sa dodržali [Základné pravidlá] v rámci Európsko-japonského klubu. Hlavným predmetom a účinkom týchto zmlúv bolo rozdelenie potrieb ich konkurenta [spoločnosti Corus] (od roku 1994 spoločnosti Vallourec) medzi [Mannesmann], Vallourec a Dalmine. Podľa týchto zmlúv nákupné ceny hladkých rúr záviseli od cien závitových rúr a rúrok [spoločnosti Corus]. Tieto zmluvy obsahovali tiež obmedzenie slobody zásobovania [spoločnosti Corus] (od februára 1994 spoločnosti Vallourec) a nútili ich, aby oznamovali svojim konkurentom skutočné predajné ceny a predané množstvo. Na druhej strane [Mannesmann], Vallourec (do februára 1994) a Dalmine sa zaviazali dodať konkurentovi ([spoločnosti Corus], od roku marca 1994 spoločnosti Vallourec) vopred neznáme množstvo výrobkov."

75 Ustanovenia zmlúv o zásobovaní predložené Súdu prvého stupňa v podstate potvrdzujú faktické údaje uvedené v odôvodnení 111, ako aj v odôvodneniach 78 až 82 a 153 napadnutého rozhodnutia. Osobitne, tieto zmluvy rozdeľujú potreby spoločnosti Corus medzi troch európskych výrobcov (40 % pre Vallourec, 30 % pre Dalmine a 30 % pre Mannesmann) a stanovujú ceny, ktoré Corus uhrádzal za hladké rúry, podľa matematického vzorca, ktorý berie do úvahy cenu, ktorú dostal Corus zaplatenú za závitové rúry.

76 Vzhľadom na tieto zistenia je postačujúce uviesť, že predmetom a účinkom zmlúv o zásobovaní bolo nahradiť riziko z konkurencie, a to prinajmenšom medzi štyrmi európskymi výrobcami za dohodnuté rozdelenie možného zisku z predaja závitových rúr na britskom trhu (pozri obdobne vo vzťahu k zosúladeným postupom rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, nazývaný „Cement", T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Zb. s. II-491, bod 3150).

77 Každou z týchto zmlúv o zásobovaní Corus zaväzoval svojich troch konkurentov v rámci Spoločenstva takým spôsobom, že ich skutočná konkurencia, rovnako aj perspektíva takejto konkurencie sa na jeho časti domáceho trhu stratila.

78 Corus posilnil svoje postavenie na trhu za cenu toho, že obetoval svoju slobodu pri zásobovaní, pretože jeho traja potenciálni konkurenti na trhu závitových rúr v Spojenom kráľovstve sa k nemu pridali tak, že ak by došlo k poklesu predaja závitových rúr realizovaných spoločnosťou Corus, malo by to za následok aj pokles predaja hladkých rúr týchto konkurentov. Za týchto okolností bolo nepochopiteľné, že by sa títo traja výrobcovia pokúšali skutočne konkurovať spoločnosti Corus na trhu závitových rúr v Spojenom kráľovstve, najmä pokiaľ ide o cenu (pozri odôvodnenie 153).

79 Naopak, tým, že súhlasili s uzavretím takýchto zmlúv, si každý z konkurentov spoločnosti Corus pre seba zabezpečil nepriamu účasť na domácom trhu a rovnako aj z toho vyplývajúcu časť na zisku. Na dosiahnutie týchto výhod sa tieto podniky v skutočnosti vzdali možnosti predávať závitové rúry na trhu Spojeného kráľovstva, osobitne podpisom tretej zmluvy 9. augusta 1993, ktorou sa priznalo 30 % spoločnosti Mannesmann, sa vzdali možnosti dodávať hladké rúry spoločnosti Corus vo väčšom množstve, než aké sa každému z nich vopred priznalo. Navyše súhlasili s nevýhodnou a z obchodného hľadiska neobvyklou povinnosťou dodávať ich konkurentovi, spoločnosti Corus, množstvo rúr, ktoré bolo určené vopred na základe predaja závitových rúr vyrobených spoločnosťou Corus.

80 Je potrebné konštatovať, že ak zmluvy o zásobovaní neexistovali, traja európski výrobcovia iní ako spoločnosť Corus by normálne mali, ak sa neprihliada na Základné pravidlá, skutočný alebo prinajmenšom potenciálny obchodný záujem konkurovať spoločnosti Corus na trhu závitových rúr na trhu Spojeného kráľovstva, ako aj konkurovať si navzájom pri dodávke hladkých rúr spoločnosti Corus.

81 Je takisto potrebné poznamenať, že každá zo zmlúv o zásobovaní bola uzavretá na dobu piatich rokov, čo predstavuje relatívne dlhú dobu, ktorá potvrdzuje a posilňuje protizákonnú povahu týchto zmlúv.

82 Ako poukazuje Komisia, cenový vzorec pre hladké rúry, ktorý je súčasťou všetkých troch zmlúv o zásobovaní, obsahoval nezákonnú výmenu obchodných informácií (pozri odôvodnenie 153 napadnutého rozhodnutia, pozri tiež odôvodnenie 111), ktorých dôverná povaha má byť zachovaná, aby nedošlo k ohrozeniu nezávislosti obchodnej politiky konkurenčných podnikov (pozri v tomto zmysle rozsudky Thyssen Stahl/Komisia, už citovaný v bode 67 vyššie, bod 403, a British Steel/Komisia, už citovaný v bode 67 vyššie, body 383 a nasl.).

83 Argumentácia spoločnosti Corus, že informácie týkajúce sa množstva predaných rúr a cien zaplatených jej zákazníkmi boli zverejnené jej dodávateľom, ju nemôže za daných okolností ospravedlniť.

84 Pokiaľ ide o množstvo závitových rúr predaných spoločnosťou Corus, je potrebné zdôrazniť, že dodávatelia si ho mohli ľahko vypočítať, keďže každý z nich dodával v zásade určené percento svojich potrieb.

85 Pokiaľ ide o cenu, je pravdou, že spoločnosť Corus neoznamovala svojim zmluvným partnerom ceny, ktoré jej boli zaplatené za jej závitové rúry. Preto tvrdenie uvedené v odôvodnení 111 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého zmluvy o zásobovaní „zaväzovali spoločnosť Corus oznamovať svojim konkurentom platné predajné ceny", zveličuje rozsah zmluvných povinností v tomto ohľade. Komisia však správne uvádza v odôvodnení 153 napadnutého rozhodnutia a pred Súdom prvého stupňa, že ceny závitových rúr boli v matematickom vzťahu so zaplatenou cenou za hladké rúry, takže traja dotknutí dodávatelia dostávali presné údaje o smere, čase a výške každej fluktuácie cien závitových rúr predávaných spoločnosťou Corus.

86 Treba skonštatovať, že nielen oznámenie týchto informácií konkurentom porušuje článok 81 ods. 1 ES, ale navyše povaha tohto porušenia je v podstate tá istá, ako keby išlo o samotné ceny závitových rúr alebo o informácie týkajúce sa ich fluktuácie, ktoré sú predmetom tohto oznámenia. Za týchto podmienok v širšom kontexte porušovania uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia treba uvedenú nepresnosť v predchádzajúcom bode považovať za nepodstatnú a v tomto dôsledku nemajúcu žiadny následok na konštatovanie existencie tohto porušenia.

87 Pokiaľ ide o všeobecné tvrdenie spoločnosti Corus, že obmedzenia hospodárskej súťaže uvedené v predchádzajúcom bode nezakladajú špecifické porušovanie uvedené Komisiou v článku 2 napadnutého rozhodnutia, treba zdôrazniť, že tieto obmedzenia sú jasne uvedené v odôvodneniach napadnutého rozhodnutia opisujúceho toto porušenie, osobitne v odôvodnení 111, ktorého úplne znenie je v bode 74 vyššie. Keďže článok 2 ods. 1 napadnutého rozhodnutia určuje, že zmluvy o zásobovaní boli uzatvorené v súvislosti s porušením uvedeným v článku 1, je jasné, že išlo o ustanovenie zmlúv obmedzujúcich hospodársku súťaž a že tieto samé osebe zakladajú porušovanie uvedené v článku 2.

88 V každom prípade presnosť tejto analýzy je potvrdená skutočnosťou, že v článku 2 ods. 2 napadnutého rozhodnutia spája Komisia trvanie porušovania, ktoré bolo zistené vo vzťahu k všetkým európskym výrobcom, s obdobím, počas ktorého bola zmluva alebo zmluvy, ktorých boli zmluvnými stranami, v platnosti.

89 Navyše tieto zistenia tiež postačujú na odmietnutie tvrdenia spoločnosti Corus, že Komisia nepreukázala účasť štyroch európskych výrobcov na dohode spôsobom opísaným v napadnutom rozhodnutí. Nech je reálny stupeň zosúladeného postupu medzi štyrmi európskymi výrobcami akýkoľvek, treba skonštatovať, že každý z nich uzatvoril jednu — a Corus všetky tri — zmluvy o zásobovaní, ktoré obmedzujú hospodársku súťaž a tvoria súčasť porušovania článku 81 ods. 1 ES uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia.

90 Za týchto okolností bolo pre Komisiu zbytočné odvolávať sa na súbor nepriamych dôkazov mimo dodávateľských zmlúv na preukázanie, že došlo k porušeniu uvedenému v článku 2 napadnutého rozhodnutia. Nie je preto v tomto prípade viac nevyhnutné skúmať všetky tvrdenia predložené žalobcom týkajúce sa tohto žalobného dôvodu.

91 V rámci tohto žalobného dôvodu a v rozsahu, v akom je podstatný stupeň zosúladeného konania, na ktorom sa zúčastnili štyria výrobcovia v rámci Spoločenstva vo vzťahu k porušeniu uvedenému v článku 2 napadnutého rozhodnutia pri skúmaní niektorých ďalších žalobných dôvodov, je však potrebné zanalyzovať určité dokumenty v spise Komisie týkajúce sa tohto prípadu na účel zhodnotiť tvrdenie spoločnosti Corus, že tri zmluvy o zásobovaní boli uzatvorené v rozdielnych dátumoch a že Komisia z nich nemohla vyvodiť záver, že existovalo jedno porušovanie zahrnujúce štyroch európskych výrobcov.

92 V tomto ohľade je zvlášť dôležitý dokument „Úvahy o zmluve VAM" z 23. marca 1990. Pod názvom „Scenár II" označil pán Verluca v tomto dokumente možnosť „získať Japoncov, aby nezasahovali na [britský] trh a aby sa problém vyriešil medzi Európanmi". V ďalšom bode pán Verluca pokračuje: „v tomto prípade sa hladké rúry skutočne rozdelia medzi [Mannesmann], [Vallourec] a Dalmine". V nasledujúcom odseku uvádza, že „pravdepodobne budeme mať záujem spojiť predaj od spoločnosti [Vallourec] s cenou a množstvom VAM predávaného spoločnosťou [Corus]". Pretože tento posledný návrh odráža s presnosťou podstatný pojem zmluvy uzatvorenej medzi spoločnosťami Vallourec a Corus šestnásť mesiacov neskôr, bolo celkom zjavné, že spoločnosť Vallourec si skutočne osvojila túto stratégiu a že uvedená zmluva bola podpísaná s cieľom jej uplatnenia.

93 Je takisto nutné odmietnuť tvrdenie spoločnosti Corus, že posilnenie aspektu Základných pravidiel vzťahujúceho sa na rešpekt japonských výrobcov voči európskemu domácemu trhu nie je spôsobom konania medzi troma možnosťami predpokladanými v poznámkach „Strategické úvahy" a „Úvahy o zmluve VAM", ktoré si pán Verluca z predchádzajúceho úsudku vybral. Zo znenia týchto dvoch poznámok možno jasne odvodiť záver, že ich autor uprednostňoval tento spôsob konania a len neochotne ho odmietol na tom základe, že je neuskutočniteľný.

Osobitne podľa poznámky Strategické úvahy bola najvýhodnejším riešením pre [Vallourec] možnosť „Európanov presvedčiť Japoncov, aby rešpektovali Spojené kráľovstvo s odkazom na „Buttress a Premium". Pán Verluca nepopiera spôsob konania uvedený v poznámke s tým, že „bohužiaľ neverí, že toto riešenie... môže fungovať". Pretože daný spôsob konania bol uskutočnený od roku 1991, podmienené vzdanie sa tohto úskoku v týchto poznámkach je nepodstatné.

94 Navyše, skutočnosť, že prakticky rovnakú zmluvu uzavrela na jednej strane spoločnosť Corus so spoločnosťami Vallourec a neskôr so spoločnosťou Dalmine a nakoniec aj so spoločnosťou Mannesmann na druhej strane, s tým, že potreby spoločnosti Corus, pokiaľ ide o hladké rúry boli skutočne rozdelené medzi tieto tri spoločnosti od roku 1993, presne tak ako to pán Verluca predvídal, potvrdzuje aj to, že tieto tri zmluvy museli byť uzavreté s cieľom sledovať spoločnú európsku stratégiu. Ako uvádza Komisia, spoločnosť Vallourec najskôr vymyslela túto stratégiu a v prvej fáze uzatvorila zmluvu o zásobovaní so spoločnosťou Corus. Potom sa k nim pridali spoločnosti Dalmine a Mannesmann, ako to dokazuje skutočnosť, že každá z týchto dvoch spoločností uzatvorila zmluvu o zásobovaní so spoločnosťou Corus.

95 Vzhľadom na vyššie uvedené treba dospieť k záveru, že Komisia v napadnutom rozhodnutí správne zhodnotila, že zmluvy o zásobovaní zakladajú porušovanie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia a po právnej stránke dostatočne preukázala ich existenciu. Rovnako treba uviesť, že dodatočné dôkazy uvedené Komisiou potvrdzujú správnosť jej tézy, podľa ktorej tieto zmluvy patria do širšej spoločnej politiky.

96 Podľa toho žalobný dôvod musí byť zamietnutý.

O žalobnom dôvode založenom na porušení práva na obhajobu vyplývajúceho z nesúladu medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím týkajúcim sa analýzy dôkazov použitých na dokázanie porušovania uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia

Tvrdenia účastníkov konania

97 Podľa spoločnosti Corus je rozdiel medzi napadnutým rozhodnutím a OV zanalyzovanými poznámkami 1990 citovanými v odôvodneniach 78 až 81 napadnutého rozhodnutia v tom, že Komisia osobitne viac nepoukazuje v odôvodnení 147 rozhodnutia, že tento dôkaz preukazuje existenciu protiprávnej dohody medzi štyrmi európskymi výrobcami vo vzťahu k hladkým rúram.

98 Navyše sa Komisia po prvýkrát v napadnutom rozhodnutí pri konštatovaní vzniku existencie protiprávnej dohody založenej zmluvami o zásobovaní odvoláva na dokumenty z roku 1993 citované v odôvodnení 91 napadnutého rozhodnutia (fax zaslaný spoločnosťou Corus spoločnosti Vallourec pod hlavičkou „BS zmluva o spolupráci" a „dokument týkajúci sa bezšvíkových oceľových rúrok"). Keďže Corus nemal možnosť počas správneho konania vyjadriť sa k analýze prijatej napadnutým rozhodnutím, boli v tomto ohľade jeho práva na obhajobu porušené.

99 Komisia uvádza, že nie je potrebné, aby konečné rozhodnutie bolo nevyhnutne identické vo všetkých ohľadoch s OV. V tomto prípade obidve, OV i napadnuté rozhodnutie, obsahujú ustanovenie, že spoločnosť Corus sa zúčastnila na dohode zakladajúcej porušovanie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia spolu s minimálne jedným podnikom od roku 1990 a s jej tromi európskymi dodávateľmi od roku 1993. Aj keby boli rozdiely medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím, nemalo by to dosah na právo spoločnosti Corus na obhajobu. Akýkoľvek takýto rozdiel by zaručil zrušenie konečného rozhodnutia, iba ak by tam bola možnosť, že pri nedostatku tohto uvedeného nedostatku správneho konania by to viedlo k inému výsledku (rozsudok Súdneho dvora z 10. júla 1980, Distillers/

Komisia, 30/78, Zb. s. 2229, bod 26). Na účel preukázania porušenia práv na svoju obhajobu spoločnosť Corus by musela dokázať, že napadnuté rozhodnutie by bolo iné, ak by mala možnosť poprieť existenciu dohody zahrnujúcej skôr tri ďalšie podniky než len jeden. Keďže spoločnosť Corus popiera existenciu akejkoľvek dohody, podľa názoru Komisie by nič nezmenilo jej postoj bez ohľadu na počet podnikov zúčastnených na porušení a že Corus preto mal možnosť sa adekvátne obhajovať.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

100 Predovšetkým treba uviesť, že práva na obhajobu nie sú porušené existenciou nesúladu medzi oznámením o výhradách a konečným rozhodnutím, ibaže by výhrada v OV nebola uvedená dostatočným spôsobom na to, aby sa tí, ktorým to bolo určené, mohli obhajovať (pozri v tom zmysle rozsudok Cement, už citovaný v bode 76 vyššie, body 852 až 860).

101 Navyše, posúdenie uvedené v oznámení o výhradách je často stručnejšie než oznámenie uvedené v prijatom konečnom rozhodnutí, pretože predstavuje iba predbežné stanovisko Komisie. Odchýlky v znení medzi oznámením o výhradách a konečným rozhodnutím vyplývajúce z rozdielu medzi účelom týchto dvoch dokumentov nie sú v zásade takej povahy, aby boli spôsobilé porušiť právo na obhajobu. Preto v tomto prípade skutočnosť, že OV neobsahuje bod totožný s odôvodnením 147 napadnutého rozhodnutia, v ktorom Komisia robí závery na základe dôkazov posúdených v odôvodneniach 78 až 81 a 91, je celkom prirodzená. Naopak, takýto konečný bod by sa mohol považovať ako predčasný v pripomienkovom štádiu.

102 V odôvodnení 78 napadnutého rozhodnutia berie Komisia do úvahy, že „Vallourec a [Corus] predložili návrh Vylepšených základných pravidiel", kým v bode 63 OV sa

uvádza, že „Európania" tak urobili. Preto v napadnutom rozhodnutí dlhšie netvrdí, že poznámky spoločnosti Vallourec sú dôkazom existencie zmluvy z roku 1990 medzi štyrmi európskymi výrobcami týkajúcej sa hladkých rúr na trhu Spojeného kráľovstva.

103 Je potrebné uviesť, že takými zmenami svojho hodnotenia sa Komisia v napadnutom rozhodnutí obmedzila na opretie sa o skutočnosti, o ktorých sa domnievala, že ich môže podporiť adekvátnym dôkazom, najmä v nadväznosti na vyjadrenia k OV zo strany príjemcov OV. Keďže predmetné poznámky sa týkali iba spoločností Vallourec a Corus, Komisia sa rozhodla formulovať odôvodnenie 78 napadnutého rozhodnutia opatrnejšie ako odôvodnenie 63 OV.

104 V každom prípade si treba všimnúť, že tento rozdiel v znení nie je v žiadnom prípade v rozpore so záujmami tých, ktorým bolo OV určené, odráža obmedzenejšiu dôkaznú silu poskytnutú v napadnutom rozhodnutí Komisiou poznámkam spoločnosti Vallourec ako dôkazom preukázania existencie porušovania uvedeného v článku 2, v porovnaní s oznámením o výhradách. Na základe toho porušenie práv na obhajobu odvodené z týchto rozdielov nemôže prichádzať do úvahy.

105 Pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa faxu spoločnosti Corus adresovanému spoločnosti Vallourec pod názvom „BS zmluva o spolupráci" a „dokumentu týkajúceho sa bezšvíkových oceľových rúrok", je potrebné uviesť, že bod 118 OV má rovnaké znenie ako odôvodnenie 91 napadnutého rozhodnutia, a preto odkazuje na tieto dva dôkazné body rovnakým spôsobom a v rovnakom kontexte ako na tie uvedené v bode 118. V rozpore s tvrdením spoločnosti Corus obidva, OV a napadnuté rozhodnutie, uvádzajú, že fax „BS zmluva o spolupráci" sa odvoláva na zmluvy sankcionované v článku 2 napadnutého rozhodnutia: jeden z návrhov spočíval v presune OCTG aktivít spoločnosti Vallourec, kým zmluvy na dodávku hladkých rúr medzi spoločnosťami [Corus] a Vallourec, [Mannesmann] a Dalmine, boli v platnosti, bez podielových zmien" (bod 118 OV a odôvodnenie 91 napadnutého rozhodnutia).

106 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobný dôvod je nedôvodný, a preto musí byť návrh na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia zamietnutý.

O návrhu na zrušenie článku 1 napadnutého rozhodnutia

O žalobnom dôvode založenom na dôsledku neexistencie porušenia uvedeného v článku 2 na zistenie porušovania v článku 1 napadnutého rozhodnutia

Tvrdenia účastníkov konania

107 Podľa žalobcu, ak by článok 2 napadnutého rozhodnutia bol zrušený, neexistoval by dostatočný dôkaz na preukázanie, že od roku 1991 sa zúčastnil na porušovaní uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

108 V prvom rade uvádza, že porušovanie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia je opísané v odôvodnení 164 ako prostriedok na uplatnenie dohodnutého princípu rešpektovania domácich trhov v rámci Európsko-japonského klubu. Ak článok 2 napadnutého rozhodnutia by bol zrušený, dôkaz účasti spoločnosti Corus na porušení uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia by bol obmedzený na jeho účasť na stretnutiach v tomto klube.

109 Spoločnosť Corus považuje svoju účasť na týchto stretnutiach za súčasť svojej stratégie pri stiahnutí sa z trhu závitových rúrok, stanovenej v roku 1987 a uskutočnenej pri zatvorení jej podniku v Clydasdale, ktorý vyrábal hladké rúry,

v apríli 1991. Dokument uvedený na strane 4902 spisu Komisie pod názvom „Poznámka pre predsedov" („Paper for Presidents"), na ktorý sa Komisia odvolávala pri preukazovaní účasti spoločnosti Corus na týchto stretnutiach, osvedčuje skutočnosť, že sa možná reštrukturalizácia európskeho priemyslu na týchto stretnutiach zvažovala. V súvislosti s touto reštrukturalizáciou mal Corus zjednať zníženie jeho konečných aktivít na trhu hladkých rúr. Podľa spoločnosti Corus nejestvujú listinné dôkazy, že jeho účasť na stretnutiach vytvorila nezákonnú tajnú zmluvu zistenú Komisiou v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

110 Komisia namieta, že porušovanie zistené v článku 1 napadnutého rozhodnutia sa zakladá na rozdielnom dôkaze, než na dôkaze uvádzanom pri zistení porušenia uvedenom v článku 2. Tiež tvrdí, že Corus nenamietal tento dôkaz a ani existenciu „Základných pravidiel", ktorými sa riadilo rozdelenie trhu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

111 Predovšetkým treba uviesť, že keďže bola žiadosť o zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia odmietnutá z vyššie uvedených dôvodov, je tento žalobný dôvod v zásade irelevantný.

112 Uvedený žalobný dôvod by bol dôvodný, iba ak by sa Komisia nesprávne odvolávala na existenciu porušenia zisteného v článku 2 napadnutého rozhodnutia s cieľom preukázať účasť spoločnosti Corus na porušení uvedenom v článku 1. Po prvé by to bolo možné, ak by existencia porušovania týkajúceho sa hladkých rúr zisteného v článku 2 napadnutého rozhodnutia nebola preukázaná z právneho hľadiska, alebo po druhé, ak by nebolo preukázané, že porušovanie spočívalo v nezákonnom zosúladenom konaní medzi štyrmi európskymi výrobcami, ktoré sa týkalo porušenia v rámci Európsko-japonského klubu s japonskými výrobcami vo vzťahu k odberateľskému trhu zváraných rúr a rúrok, ako to bolo zistené v článku 1.

113 Body 71 až 96 vyššie obsahujú, že existencia porušenia zistená v článku 2 napadnutého rozhodnutia bola preukázaná z právneho hľadiska. Navyše, body 91 až 96 obsahujú, že zmluvy zakladajúce takéto porušenie boli v skutočnosti podpísané v rámci zosúladeného konania medzi štyrmi európskymi výrobcami, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie určené, so zreteľom na posilnenie nezákonnej dohody uzatvorenej v rámci Európsko-japonského klubu.

114 V každom prípade treba uviesť, že v článku 1 napadnutého rozhodnutia sa Komisia zďaleka neobmedzila na tvrdenie, že Corus sa zúčastnil tohto porušenia jedine z dôvodu jeho správania sa v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže na trhu hladkých rúr zakladajúceho porušenie zistené v článku 2, a uviedla, že tento podnik sa priamo zúčastnil na dohode rozdeľujúcej trhy závitových rúr s ostatnými európskymi výrobcami a s japonskými výrobcami.

115 Kým existencia porušovania vyjadrená v článku 2 napadnutého rozhodnutia podporuje posúdenie Komisie týkajúce sa porušenia vyjadreného v článku 1, toto porušenie a účasť spoločnosti Corus na ňom sú v podstate založené na dôkaze odlišnom od toho, ktorý sa týka založenia existencie porušovania vyjadreného v článku 2 a osobitne od svedeckej výpovede pána Verlucu (pozri odôvodnenia 62 až 67 napadnutého rozhodnutia). Spoločnosť Corus nenapáda primeranosť tohto dôkazu založenia existencie porušenia vyjadreného v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Preto, ak by sa aj napriek predchádzajúcim zisteniam považovalo za primerané zrušiť článku 2 napadnutého rozhodnutia, takéto zrušenie by neviedlo k zrušeniu článku 1.

116 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu týkajúce sa dôvodov jeho účasti na stretnutiach v Európsko-japonskom klube podľa ustálenej judikatúry, ak sa podnik zúčastnil, aj keď nie aktívne, na stretnutiach medzi podnikmi s protisúťažným predmetom a verejne sa nedištancuje od obsahu týchto stretnutí, vo vzťahu k ostatným účastníkom to vyvoláva dojem, že súhlasí s výsledkami tohto stretnutia a že bude

konať v súlade s nimi a že sa teda predmetnej dohody zúčastní (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 1991, Hercules Chemicals/Komisia, T-7/89, Zb. s. II-1711, bod 232).

117 V tomto prípade spoločnosť Corus nepopiera svoju účasť na stretnutiach v Európsko-japonskom klube, a ako je uvedené vyššie, nepredložila žiadne tvrdenia na namietanie pravdivosti a preukázanej dôkaznej hodnoty uvedenej Komisiou v napadnutom rozhodnutí vo vzťahu k existencii porušovania uvedeného v článku 1.

118 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobný dôvod musí byť zamietnutý.

O žalobnom dôvode založenom na omyle v posúdení trvania porušovania uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia

Tvrdenia účastníkov konania

119 Spoločnosť Corus v súlade so zákonom tiež predkladá žalobný dôvod o tom, že v napadnutom rozhodnutí je údajný omyl týkajúci sa trvania porušovania uvedeného v článku 1. Týmto žalobným dôvodom sa domáha čiastočného zrušenia článku 1 a zníženia pokuty, ktorá jej bola za to uložená.

120 Spoločnosť Corus tvrdí, že Komisia usúdila, že porušovanie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia začalo v roku 1990 preto, lebo samoobmedzujúce dohody boli v platnosti pred týmto dátumom (odôvodnenie 108 napadnutého rozhodnutia). Podľa spoločnosti Corus tieto zmluvy boli predlžované do začiatku roku 1991, a preto podľa vlastného odôvodnenia Komisie k porušovaniu nemohlo dôjsť pred rokom 1991. Corus dodáva, že ďalší, komu bolo napadnuté rozhodnutie doručené, predloží dôkaz tohto predĺženia. Vo svojej žalobe zahrnul požiadavku, že ak je to nevyhnutné, aby bolo Súdom prvého stupňa nariadené prípravné konanie, a vo svojej námietke žiada, aby Súd nariadil Komisii alebo inej tretej strane, aby predložila všetky dokumenty týkajúce sa tohto sporu a osobitne dôkazy preukazujúce predlžovanie samoobmedzujúcich dohôd.

121 Komisia uvádza, že spoločnosť Corus nepredložila žiadny dôkaz na podporu jej tvrdenia, že dohody o samoobmedzení uzatvorené s japonskou vládou neboli ukončené do roku 1991. Vyjadrujúc nádej, že iná strana predloží takýto dôkaz, nie je možné považovať za skutočný dôkaz, a preto sa Komisia domnieva, že nie je potrebné sa k tomuto tvrdeniu vyjadriť. V každom prípade neuloženie pokuty počas trvania samoobmedzujúcich dohôd už bolo ústupkom vzhľadom k Poznámke Komisie týkajúcej sa dovozu japonských výrobkov do Spoločenstva (Ú. v. ES C 111, 1972, s. 13).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

122 V prvom rade je potrebné uviesť, že v odôvodnení 108 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že ako začiatok porušovania bolo možné uviesť rok 1977, ale rozhodla sa tak neurobiť vzhľadom na existenciu samoobmedzujúcich dohôd. Preto v článku 1 napadnutého rozhodnutia uviedla, že porušovanie začalo od roku 1990. Treba uznať, že tým urobila Komisia ústupok voči tým, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie určené.

123 Je potrebné poznamenať, že žiadny z účastníkov konania pred Súdom prvého stupňa netvrdil, že týmto ústupkom by mala byť odstránená akákoľvek pochybnosť v prejednávanej veci. Z toho vyplýva, že posúdenie Súdom prvého stupňa v tomto konaní nesmie súvisieť so zákonnosťou alebo primeranosťou tohto ústupku, ale iba s otázkou, či ho Komisia tým, že ho výslovne uviedla v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, v danom prípade aj správne aplikovala. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že vzhľadom na to, že dôkazné bremeno, pokiaľ ide o existenciu porušenia a dĺžku jeho trvania, spočíva na Komisii, musí ona predložiť presné a zhodujúce sa dôkazy na vyvolanie jasného presvedčenia o tom, že došlo k porušeniu (rozsudky CRAM a Rheinzink/Komisia, už citovaný v bode 71 vyššie, bod 20; Celulóza II, už citovaný v bode 50 vyššie, bod 127, rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. marca 1992, SIV a i./Komisia, T-68/89, T-77/89 a T-78/89, Zb. s. II-1403, body 193 až 195, 198 až 202, 205 až 210, 220 až 232, 249, 250 a 322 až 328, a zo 6. júla 2000, Volkswagen/Komisia, T-62/98, Zb. s. II-2707, body 43 a 72).

124 Rovnako vyššie uvedený ústupok robí z údajného skončenia samoobmedzujúcich dohôd rozhodujúce kritérium na posúdenie, či sa existencia porušenia mala vzťahovať na rok 1990. Keďže išlo o dohody uzatvorené na medzinárodnej úrovni, medzi japonskou vládou, zastúpenou japonským ministerstvom medzinárodného obchodu a priemyslu, a Spoločenstvom, zastúpeným Komisiou, treba skonštatovať, že Komisia mala v súlade so zásadou správneho úradného postupu uschovať dokumentáciu potvrdzujúcu dátum skončenia platnosti uvedených dohôd. Komisia mala byť schopná predložiť túto dokumentáciu Súdu prvého stupňa. Napriek tomu Komisia tvrdila Súdu prvého stupňa, že hľadala vo svojich archívoch túto dokumentáciu, ale nebola schopná predložiť dokumenty potvrdzujúce dátum skončenia platnosti týchto dohôd.

125 Hoci v zásade žalobca nemôže preniesť dôkazné bremeno na žalovaného, odvolávajúc sa na okolnosti, ktoré nie je schopný preukázať, v danom prípade sa dôkazné bremeno nemôže uplatniť v prospech Komisie, pokiaľ ide o dátum ukončenia medzinárodných zmlúv, ktoré uzatvorila. Nevysvetliteľná neschopnosť Komisie predložiť dôkazy týkajúce sa okolností, ktoré sa jej priamo dotýkajú, pokiaľ ide dátum skončenia uvedených dohôd, znemožňuje Súdu prvého stupňa rozhodnúť s celkovou znalosťou veci. Bolo by v rozpore so zásadou správneho úradného

postupu, keby podniky, ktorým bolo určené napadnuté rozhodnutie a ktoré na rozdiel od Komisie neboli schopné predložiť chýbajúci dôkaz, mali niesť následky tejto neschopnosti Komisie.

126 Za týchto podmienok treba osobitne skonštatovať, že Komisia mala predložiť dôkaz ukončenia samoobmedzujúcich dohôd. V každom prípade Komisia nepredložila, či už v napadnutom rozhodnutí, alebo pred Súdom prvého stupňa, dôkaz o dátume skončenia samoobmedzujúcich dohôd.

127 Okrem toho ani Corus ani, *a fortiori*, Komisia netvrdili, že samoobmedzujúce dohody boli ešte roku 1991 v platnosti.

128 Za týchto podmienok na účely tohto konania treba zhodnotiť, že samoobmedzujúce dohody, ktoré uzatvorila Komisia a japonské orgány, zostali v platnosti až do konca roku 1990.

129 V každom prípade, aspoň pokiaľ ide o japonskú stranu, japonskí výrobcovia predložili dôkaz, ktorý potvrdzuje predĺženie samoobmedzujúcich dohôd do 31. decembra 1990, čo podporuje tézu spoločnosti Corus v tomto konaní (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa vyhlásený dnes, JFE Engineering a i./Komisia, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Zb. s. II-2501, bod 345). Treba skonštatovať, že Súd prvého stupňa môže z úradnej moci v spojených veciach, kde všetci účastníci majú príležitosť sa oboznámiť s celým spisom, zobrať do úvahy dôkazy, ktoré sú obsiahnuté v spisoch spojených vecí (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 13. decembra 1990, Nefarma a Bond van Groothandelaren in het Farmaceutische Bedrijf/Komisia, T-113/89, Zb. s. II-797, bod 1, a Prodifarma a i./

Komisia, T-116/89, Zb. s. II-843, bod 1). V danom prípade má však Súd prvého stupňa rozhodnúť o veciach, ktoré boli spojené na účely ústnej časti konania, ktorých predmetom bolo rovnaké rozhodnutie a v ktorom všetci účastníci navrhovali zmenu výšky uložených pokút, ktoré mali zaplatiť.

130 Súd prvého stupňa sa preto v danej veci formálne oboznámil s dôkazmi, ktoré predložili štyria japonskí výrobcovia, a je zbytočné rozhodovať o povinnosti Komisie, aby predložila tieto dokumenty v tomto konaní, na základe žiadosti spoločnosti Corus.

131 Okrem iného treba zdôrazniť, že Corus nežiada Súd prvého stupňa len o zrušenie napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o začatie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, a za týchto okolností dĺžku trvania tohto porušenia ale, okrem iného, aby v súlade s článkom 229 ES a na základe článku 17 nariadenia č. 17 znížil výšku pokuty, berúc do úvahy skrátenú dĺžku trvania tohto porušenia. V prípade, že Súd prvého stupňa na základe výkonu tejto plnej rozhodovacej právomoci upraví výšku pokuty uloženej Komisiou, musí zohľadniť všetky podstatné skutkové okolnosti (rozsudok Súdneho dvora z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb. s. I-8375, bod 692). Za týchto okolností a vzhľadom na to, že všetci žalobcovia napádajú skutočnosť, že Komisia zistila porušenie od 1. januára 1990, by nebolo vhodné, aby Súd prvého stupňa preskúmal situáciu každého žalobcu oddelene, obmedziac sa na len tie skutočnosti, ktoré žalobcovia pri obhajobe zdôraznili, pričom opomenuli zohľadniť tie skutočnosti, na ktoré sa ostatní žalobcovia alebo Komisia mohli odvolávať.

132 Navyše, na základe vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že za daných okolností je tvrdenie Komisie o tom, že spoločnosť Corus nepredložila túto žalobu primeraným spôsobom, irelevantné.

133 Z predchádzajúceho vyplýva, že vzhľadom na ústupok, ktorý urobila Komisia v napadnutom rozhodnutí, dĺžka trvania porušovania uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia musí byť znížená o jeden rok. Rovnako článok 1 napadnutého rozhodnutia musí byť zrušený v rozsahu, v akom uvádza existenciu porušovania, ktoré sa vytýka spoločnosti Corus pred 1. januárom 1991.

134 Návrh na zrušenie článku 1 napadnutého rozhodnutia musí byť vo zvyšnej časti zamietnutý.

Návrh na zrušenie pokuty

Tvrdenia účastníkov konania

135 Na podporu tohto návrhu predkladá spoločnosť Corus jediný žalobný dôvod: porušenie jej práv na obhajobu. Dodáva, že na základe ustálenej judikatúry musí OV vopred jasne stanoviť všetky základné skutočnosti, na ktoré sa Komisia odvoláva, takže všetci, ktorým to bolo doručené, majú informácie potrebné na ich obhajobu, nielen pokiaľ ide o zistenia týkajúce sa porušovania, ale tiež proti uloženiu pokuty, ak už bola uložená. Aby práva na obhajobu boli dodržané, musí Komisia, na základe dostupných informácií, predložiť v oznámení o výhradách dostatočné určenie trvania údajného porušovania, jeho závažnosť a či k nemu došlo úmyselne alebo z nedbanlivosti (rozsudky Súdneho dvora zo 7. júna 1983, Musique diffusion française a i./Komisia, 100/80 až 103/80, Zb. s. 1825, body 14, 15 a 21; z 9. novembra 1983, Michelin/Komisia, 322/81, Zb. s. 3461, bod 20, a zo 16. marca 2000, Compagnie Maritime Belge Transports a i./Komisia, C-395/96 P a C-396/96 P, Zb. s. I-1365, bod 142).

136 Pokiaľ ide o trvanie porušovania, spoločnosť Corus dodáva, že Súdny dvor osobitne upresnil, že Komisia mala určiť trvanie porušovania, ktoré predbežne navrhuje zobrať do úvahy v štádiu vydania jej OV, na základe jej dostupných informácií, a nie jednoducho vyhlásiť, že pri stanovení pokuty berie do úvahy trvanie porušovania, tak ako to uvádza (rozsudok Musique diffusion française a i./Komisia, už citovaný v bode 135 vyššie, bod 15). Podľa spoločnosti Corus, povinnosti určiť závažnosť porušovania a či k nim došlo úmyselne alebo z nedbanlivosti musia byť zhodné, takže všetci, ktorým bolo OV určené, môžu účinne uplatniť svoje práva na obhajobu vo vzťahu k týmto skutočnostiam. Súd prvého stupňa potvrdil tento výklad v rozsudku Cement, už citovanom v bode 76 vyššie (body 483 a 484). Ináč by táto povinnosť bola bezúčelná, pretože by znamenala, že OV musí stanovovať relevantné kritériá a nič iné, čo je v každom prípade zrejmé z článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17.

137 V tomto prípade si Komisia túto povinnosť nesplnila, a to ani pokiaľ ide o závažnosť porušovania a ani pokiaľ ide o zistenie, či k tomu došlo úmyselne alebo z nedbanlivosti, keďže body 153 a 154 OV sa o týchto otázkach nezmieňujú. Corus uvádza, že na tento nedostatok upozornil Komisiu v odseku 6.7 svojej odpovede na OV (príloha 11 žaloby) a aj napriek tomu Komisia neposkytla v tomto bode ďalšie informácie.

138 Corus uvádza, že za takýchto okolností nemal možnosť vyjadriť sa k posúdeniu Komisie v týchto veciach predtým, než Komisia prijala napadnuté rozhodnutie, v ktorom dospela k záveru, že porušenie, ktorého sa mal Corus dopustiť, bolo veľmi závažné a že Corus si bol vedomý toho, že jeho konania sú protiprávne (odôvodnenie 161 napadnutého rozhodnutia). Práva spoločnosti Corus na obhajobu boli tým napadnuté a pokuta uložená na základe toho by mala byť zrušená.

139 Podľa tvrdenia Komisie, výklad bodu 21 rozsudku Musique diffusion française a i./Komisia, už citovaného v bode 135 vyššie (bod 21), spoločnosťou Corus je nesprávny v tom, že z rozsudku odvodzuje povinnosť Komisie uviesť v oznámení o výhradách

predbežné posúdenie faktorov, ktoré navrhuje zobrať do úvahy pri stanovení pokuty. V skutočnosti Súdny dvor jednoducho vyhlásil, že Komisia je povinná uviesť kritériá, ktoré použije pri stanovení pokuty. Výklad rozsudku Musique diffusion française a i./Komisia sa nezhoduje s výkladom v rozsudku Michelin/Komisia, už citovaným v bode 135 vyššie (bod 19), totiž v tom, že naznačiť predpokladanú výšku pokuty predtým, než mal vyšetrovaný podnik možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam proti nemu, by pre Komisiu znamenalo predvídanie jej konečného rozhodnutia a teda bolo by neprimerané.

140 Tvrdenie, ktoré Corus prevzal z bodov 483 a 484 rozsudku Cement, už citovaného v bode 76 vyššie, je navyše irelevantné: tieto body sa týkajú otázky, či Komisia v oznámení o výhradách naznačila jej úmysel uložiť pokutu určitým podnikom. V tomto prípade je však všeobecne jasné, že odôvodnenie 154 OV jasne naznačuje úmysel Komisie uložiť spoločnosti Corus pokutu.

141 Z článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 je zrejmé, že na to musí Komisia nevyhnutne zobrať do úvahy závažnosť a trvanie porušovania. Corus preto musel nutne vidieť relevanciu týchto parametrov. Navyše vyhlásiť, že porušenie bolo úmyselné alebo z nedbanlivosti je podmienkou na uloženie pokuty, výstraha by preto mala byť postačujúca na informovanie spoločnosti Corus o postoji Komisie týkajúcom sa týchto skutočností. Keďže zverejnenie Usmernení k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 Zmluvy ESUO (Ú. v. ES C 9,1998, s. 3, ďalej len „usmernenia") predchádzalo zaslaniu OV jej adresátom, spoločnosť Corus mohla tak usúdiť, že jej vytýkaná dohoda o rozdelení trhu predstavuje veľmi závažné porušenie článku 81 ods. 1 ES.

142 Pokiaľ ide o skutočnosť, že Súd prvého stupňa uviedol vo svojom rozsudku Cement, už citovanom v bode 76 vyššie, že OV musí obsahovať podrobnosti o úmyselnej alebo nedbanlivostnej povahe porušovania a jej závažnosti, Komisia usudzuje, že tieto podrobnosti môžu byť uvedené v samotnom oznámení o výhradách, a preto ich nie je potrebné uviesť v časti, ktorá sa odvoláva na článok 15 ods. 2 nariadenia č. 17. Komisia poznamenáva, že Corus považoval informácie v oznámení o výhradách týkajúce sa trvania porušovania za postačujúce. Keďže tieto informácie boli uvedené v iných ustanoveniach OV než informáciách týkajúcich sa uloženia pokuty, Komisia tvrdí, že Corus prijal zásadu, že OV sa musí v tomto ohľade brať do úvahy ako celok. OV obsahuje podrobný opis porušenia, z ktorého je zrejmé, že Komisia ho posúdila ako závažné (pozri osobitne bod 147 OV). Pokiaľ ide o otázku, či porušovanie bolo úmyselné, Komisia tvrdí, že v súlade s ustálenou judikatúrou nie je potrebné preukázať subjektívny zámer, ale postačuje iba to, že strany mali vedieť, že ich správanie bude mať za následok porušenie článku 81 ods. 1 ES (rozsudok Súdneho dvora zo 14. februára 1978, United Brands/Komisia, 27/76, Zb. s. 207, bod 299). Za týchto okolností je pre Komisiu postačujúce v oznámení o výhradách uviesť, že správanie účastníkov konania mohlo byť objektívne posudzované ako úmyselné alebo nedbanlivostné.

143 V každom prípade Corus vo svojom vyjadrení k OV v bodoch 1.6, 3.14 a 3.15 uviedol osobitné tvrdenia s cieľom znížiť závažnosť porušenia a výslovne poukázal na tento aspekt v bodoch 6.3, 6.4 a 6.7 tohto vyjadrenia. V bodoch 3.12, 3.15 a 4.5 až 4.9 tohto vyjadrenia Corus uviedol dôvody ospravedlňujúce jeho správanie a ďalej tvrdil v bodoch 6.1 a 6.2 uvedeného vyjadrenia pod názvom „Otázky týkajúce sa pokuty", že nedošlo z jeho strany k porušeniu článku 81 ods. 1 ES, a to tým, že poprel akékoľvek porušenie, *a fortiori*, úmyselné porušenie. Komisia z týchto skutočností usudzuje, že Corus mal a využil možnosť vyjadriť svoje postoje k všetkým otázkam týkajúcim sa pokút, a preto nedošlo k porušeniu jeho práv na obhajobu. Preto údajné porušenie práv spoločnosti Corus na obhajobu nemalo v praxi žiadny negatívny dosah na jeho právo obhajovať sa, a preto nie je dôvodné zrušiť napadnuté rozhodnutie z tohto dôvodu (pozri v tomto zmysle rozsudok PVC II, už citovaný v bode 71 vyššie, bod 1020).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

144 V prvom rade je potrebné uviesť, že OV musí jasne stanoviť všetky podstatné skutočnosti, o ktoré sa Komisia opiera s cieľom poskytnúť jej príjemcom informácie nevyhnutné na ich obhajobu nielen proti zisteniu porušenia, ale aj prípadne proti uloženiu pokuty. Na účel dodržiavania práva na obhajobu je Komisia povinná uviesť na základe jej dostupných skutočností dostatočný údaj, pri vypracovaní OV, o trvaní vytýkaného porušenia, o jeho závažnosti a o tom, či porušenie bolo úmyselné alebo z nedbanlivosti (rozsudky Musique diffusion française a i./Komisia, už citovaný v bode 135 vyššie, body 14, 15 a 21; Michelin/Komisia, už citovaný v bode 135 vyššie, bod 20, a Compagnie Maritime Belge Transports a i./Komisia, bod 135 vyššie, bod 142).

145 V tejto súvislosti by bola povinnosť dať údaj o závažnosti a úmyselnej alebo nedbanlivostnej povahe porušenia bezvýznamná, v prípade, že na to postačovalo jednoduché parafrázovanie článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 (pozri v tomto zmysle rozsudok Cement, už citovaný v bode 76 vyššie, body 483 a 484). Pre Komisiu by nemalo zmysel, aby bola povinná informovať príjemcov OV — pod hrozbou zrušenia rozhodnutia o porušení v prípade, že tak neurobí — o obsahu nariadenia č. 17, s ktorým by mali byť v každom prípade oboznámení.

146 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné uviesť, v rozpore s tvrdením Komisie, že táto je povinná v oznámení o výhradách podať stručný predbežný odhad trvania údajného porušovania, jeho závažnosť a to, či za okolností tohto prípadu bolo porušenie úmyselné alebo z nedbanlivosti. Primeranosť tohto predbežného odhadu, ktorého cieľom je dať príjemcom OV príležitosť obhájiť sa, sa však musí posudzovať nielen vo vzťahu k obsahu daného opatrenia, ale tiež vo vzťahu k jeho kontextu a celkovo k právnej úprave upravujúcej danú oblasť (pozri primerane rozsudky Súdu

prvého stupňa z 25. júna 1998, British Airways a i./Komisia, T-371/94 a T-394/94, Zb. s. II-2405, body 89 a nasl.).

147 V danom prípade je potrebné skonštatovať, že pokiaľ ide o úmyselnú alebo nedbanlivostnú povahu porušenia, spĺňa informácia uvedená v oznámení o výhradách požiadavky ustálenej judikatúry.

148 V oznámení o výhradách Komisia niekoľkokrát jasne uviedla (osobitne v bodoch 129 a 137), že predmetom dohody uzatvorenej v rámci Európsko-japonského klubu bolo rozdeliť trhy hladkých rúr, a tak obmedziť súťaž. Na to, aby uloženie pokuty bolo v súlade s článkom 15 ods. 2 nariadenia č. 17, je pre Komisiu postačujúce určiť v rozhodnutí o zistení porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, že správanie, ktoré je objektívne protiprávne, bolo urobené úmyselne alebo z nedbanlivosti. Je zjavné, že uzavretie dohody o rozdelení trhu, ktoré bolo zistené v článku 1 napadnutého rozhodnutia, predstavuje úmyselné konanie, keďže podnik by nemohol uzatvoriť takúto dohodu nedopatrením.

149 Za týchto okolností je dôvodné dôjsť k záveru, že OV je jednoznačné, pokiaľ ide o skutočnosť, že Komisia považovala v tomto štádiu konania porušenie zistené v článku 1 napadnutého rozhodnutia za úmyselné.

150 Naopak, tvrdenia uvádzané Komisiou týkajúce sa predbežného posúdenia závažnosti porušenia sú málo presvedčivé.

151 V bodoch 153 a 154 OV sa Komisia obmedzila na tvrdenie, že zamýšľala uložiť pokutu, odvolávajúc sa na ustanovenia článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17. Je pravdou, že uviedla v bode 147 OV, že išlo o dohodu o rozdelení trhu, ktoré malo za následok podstatné obmedzenie súťaže. Je potrebné uviesť, že toto tvrdenie neumožňuje rozhodnúť, či podľa Komisie išlo o „závažné" alebo „veľmi závažné" porušenie v zmysle usmernení.

152 Tvrdenie Komisie týkajúce sa zverejnenia usmernení tiež neznie presvedčivo. Ak Súd prvého stupňa bol toho názoru, že ich zverejnenie by príjemcom OV postačovalo na to, aby z povahy porušenia mohli určiť kategóriu, do ktorej to Komisia zaradí, ako to určuje ustálená judikatúra, povinnosť podať informácie týkajúce sa závažnosti porušenia by nemala žiadny praktický význam (bod 145 vyššie).

153 Je nutné dospieť k záveru, že v danom prípade je OV postihnuté vadou, pretože v ňom Komisia neuviedla predbežnú klasifikáciu závažnosti tohto porušenia.

154 Toto zistenie však nemôže mať samo osebe za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia. Povinnosť uviesť v oznámení o výhradách stručný predbežný odhad týkajúci sa trvania údajného porušovania, jeho závažnosť a či porušenie bolo úmyselné alebo z nedbanlivosti, nie je samoúčelná, ale jej účelom je umožniť príjemcovi OV, aby sa mohol obhajovať (pozri bod 146 vyššie a v tom zmysle rozsudok Cement, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 156).

155 Táto povinnosť je preto neoddeliteľná a závislá na zásade práva na obhajobu (pozri v tomto zmysle rozsudok Cement, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 156 a ustálenú judikatúru v ňom citovanú). Pre sudcu Spoločenstva nie je vhodné zrušiť opatrenia v dôsledku opomenutí v predbežnom dokumente, akým je OV, ktoré nemajú dosah na obhajobu dotknutých podnikov. Je preto nutné zvážiť, či obhajoba spoločnosti Corus bola ovplyvnená vadou uvedenou v bode 153 vyššie.

156 Corus vo vyjadrení na OV, osobitne v jej časti 6, výslovne predložil tvrdenia na účel znížiť závažnosť tohto porušenia. Corus tvrdí, že z kontextu dohody o rozdelení trhu je jasné, že porušovanie nebolo dostatočne závažné na uloženie pokuty (pozri bod 6.3 vyjadrenia na OV), že k údajnému porušeniu došlo v čase, keď bol v procese stiahnutia sa z trhu s rúrami OCTG a produktovodmi a teda pri poklese jeho postavenia (pozri bod 6. 4, bod 3, vyjadrenia na OV), a nakoniec, že územná pôsobnosť jeho účasti a kategória výrobkov, ktorých sa porušenie týka boli obmedzené (pozri v tomto zmysle bod 6. 4, bod 2 a bod 6. 5 vyjadrenia na OV). Je potrebné uviesť, že spoločnosť Corus predložila podrobné tvrdenia skutkovej povahy ohľadne týchto vecí v časti 3 svojho vyjadrenia na OV.

157 Corus nevysvetlil, do akej miery mohli byť priebeh správneho konania a obsah napadnutého rozhodnutia iné, pokiaľ ide o závažnosť porušenia, a potom na to aj na výšku pokuty, keby Komisia v oznámení o výhradách upresnila stupeň závažnosti, ktorý pripísala porušeniu vyplývajúcemu z dohody o rozdelení trhu v rámci Európsko-japonského klubu (pozri v tomto zmysle rozsudok PVC II, už citovaný v bode 71 vyššie, bod 1021, a ustálenú judikatúru v ňom citovanú). Výrok spoločnosti Corus, uvedený v bode 6. 7 tohto vyjadrenia, nemôže zmeniť jeho zákonné postavenie, pokiaľ ide o skutočnosť, že predpokladal, že by mal ďalšiu príležitosť podať svoje stanoviská na kritériá uvedené v usmerneniach.

158 Pre úplnosť je potrebné dodať, že tento záver podporuje skutočnosť, že Corus predložil Súdu prvého stupňa tvrdenia, ktoré boli v podstate rovnaké (pozri body 161 a nasl. nižšie) s tými, ktoré sú uvedené v časti 6 jeho vyjadrenia OV (pozri bod 156 vyššie) s cieľom namietať stanovenie závažnosti porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia tak, ako je to uvedené v odôvodnení 159 až 165. Súdna moc Spoločenstva má plnú rozhodovaciu právomoc na prehodnotenie výšky pokuty uloženej v článku 17 nariadenia č. 17. Z toho vyplýva, že ak sa účastník konania domnieva, že Komisia sa nesprávne zaoberala jedným z faktorov týkajúcich sa danej veci, môže predložiť všetky vhodné argumenty na podporu tohto tvrdenia pred Súdom prvého stupňa.

159 Aj keď v oznámení o výhradách Komisia uviedla predbežný odhad týkajúci sa závažnosti porušenia, nie je za týchto okolností dôvod predpokladať, že by bol Corus vo svojom vyjadrení k OV predložil tvrdenia, ktoré by boli značne rozdielne od tých skutočne uvedených v časti 6 jeho vyjadrenia.

160 Z ostatného vyplýva, že tento žalobný dôvod a tým návrh na zrušenie pokuty musí byť zamietnutý.

O návrhu na zníženie výšky pokuty

O žalobnom dôvode založenom na omyle v posúdení závažnosti porušovania

Tvrdenia účastníkov konania

161 Corus tvrdí, že aj napriek tomu, že sa zúčastnil porušovania uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, skutočnosť, že bol v procese stiahnutia sa z trhu so závitovými rúrkami, znamená, že jeho obchodná pozícia bola veľmi odlišná od tej,

v ktorej sa nachádzali ostatní výrobcovia sankcionovaní rozhodnutím. Komisia preto mala považovať jeho účasť na porušení menej závažne, teda mala stanoviť nižšiu pokutu, než stanovila ostatným účastníkom v napadnutom rozhodnutí.

162 Corus tiež zdôrazňuje, že jeho aktivity boli tradične zamerané na trh Spojeného kráľovstva, ktorý bol podľa Komisie iba „spolovice chránený" (odôvodnenie 62 napadnutého rozhodnutia) a na ktorom boli hlavnými súťažiteľmi japonskí výrobcovia. Navyše, predaj závitových rúrok OCTG na tomto trhu spočíval skôr v závitových rúrkach prémium, než v závitových rúrkach štandard uvedených v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Podľa spoločnosti Corus mala Komisia pri stanovení závažnosti tohto porušenia vziať do úvahy aj tieto faktory.

163 Corus uvádza, že porušovanie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia považuje Komisia za súčasť porušovania uvedeného v článku 1. Zrušenie článku 2 má preto nutne vplyv na závažnosť údajnej spoluzodpovednosti spoločnosti Corus, pokiaľ ide o porušenie uvedené v článku 1.

164 Komisia uvádza, že v odôvodneniach 106 a 162 napadnutého rozhodnutia vzala plne do úvahy skutočnosť, že porušenie uvedené v článku 1 malo iba obmedzené účinky, a podľa toho znížila výšku pokuty. Tvrdenie spoločnosti Corus, že jeho účasť na porušení mala iba obmedzený vplyv, je preto v rámci tohto konania neopodstatnené.

165 Zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia by navyše nemalo žiadny vplyv na výšku pokuty, pretože ako Corus upozornil, s ohľadom na tento článok nebola uložená žiadna samostatná pokuta.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

166 V úvode treba uviesť, že aj keď Komisia v napadnutom rozhodnutí jasne neodkazuje na usmernenia, stanovila výšku pokút aplikovaním metódy výpočtu, ktorú si sama v danom dokumente stanovila (pozri v tomto zmysle rozsudok Hercules Chemicals/Komisia, už citovaný v bode 116 vyššie, bod 53, potvrdený v odvolacom konaní pred Súdnym dvorom z 8. júla 1999, Hercules Chemicals/Komisia, C-51/92 P, Zb. s. I-4235, a ustálená judikatúra v ňom uvedená).

167 Na základe bodu 1 A usmernení „pri posudzovaní závažnosti porušenia pravidiel sa musí brať do úvahy ich povaha, skutočný dosah na trh, tam, kde je ho možné merať a veľkosť relevantného zemepisného trhu [geografického trhu — *neoficiálny preklad*]". V odôvodnení 159 napadnutého rozhodnutia Komisia zdôrazňuje, že pri určení závažnosti porušovania zobrala do úvahy osobitne tieto tri kritériá.

168 Na podloženie záveru o „veľmi závažnom" porušení predpisov uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia sa Komisia v odôvodnení 161 tohto rozhodnutia oprela hlavne o správanie sa všetkých podnikov, ktoré bolo v rozpore s hospodárskou súťažou. V tomto ohľade sa Komisia odvolávala na povahu dohody o rozdelení trhu, ktorá je značne v rozpore s hospodárskou súťažou a poškodzuje riadne fungovanie vnútorného trhu, na vedomý nezákonný charakter porušovania a rovnako na tajnú a inštitucionalizovanú povahu systému, ktorý slúžil na obmedzenie hospodárskej súťaže. V tom istom odôvodnení Komisia zobrala do úvahy aj skutočnosť, že „štyri dotknuté členské štáty predstavovali väčšinu v spotrebe bezšvíkových [rúr] OCTG a [produktovodov] v Spoločenstve a teda išlo o rozsiahly geografický trh".

169 V odôvodnení 160 napadnutého rozhodnutia Komisia naproti tomu skonštatovala, že „konkrétny dosah na trhu bol obmedzený", keďže dva špeciálne výrobky, na ktoré sa vzťahuje toto porušenie, rúrky OCTG štandard a produktovody „projekt" predstavovali len 19 % z spotreby bezšvíkových rúr OCTG a produktovodov v rámci Spoločenstva a že zvárané rúrky mohli z dôvodu technologického pokroku pokryť časť dopytu po bezšvíkových rúrach.

170 Rovnako v odôvodnení 162 napadnutého rozhodnutia po klasifikovaní tohto porušenia na základe faktorov vymenovaných v odôvodnení 161 ako „veľmi závažné" zobrala Komisia do úvahy relatívne obmedzené množstvo predaja daných výrobkov adresátmi napadnutého rozhodnutia v dotknutých štyroch členských štátoch (ročne 73 miliónov eur). Tento odkaz na veľkosť dotknutého trhu zodpovedá zhodnoteniu obmedzeného dosahu porušenia na trh, ktoré je uvedené v odôvodnení 160 napadnutého rozhodnutia. Komisia sa teda rozhodla uložiť pokutu podľa závažnosti len vo výške 10 miliónov eur. Usmernenia však stanovujú za porušenie patriace do tejto kategórie v princípe sumu „nad 20 miliónov [eur]". Treba zhodnotiť, že zníženie sumy stanovenej pokuty podľa závažnosti o 50 % z minimálnej sumy, ktorá sa obyčajne uvádza pri „veľmi závažnom" porušení, odráža adekvátnym spôsobom obmedzený dosah porušenia na trh v danom prípade.

171 V odôvodnení 165 napadnutého rozhodnutia Komisia nakoniec uviedla, že všetky podniky, ktorým bolo doručené napadnuté rozhodnutie, boli veľkými podnikmi, takže z tohto titulu netreba robiť rozdiel medzi uvedenými sumami pri ukladaní pokút.

172 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že pri určení porušenia ako veľmi závažného sa Komisia skôr odvolávala na tento odhad, ako na povahu samotného porušenia. Z poznámok spoločnosti Vallourec uvedených osobitne v odôvodneniach 62, 67, 78 a 80 napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že spolupráca medzi spoločnosťou Corus a Vallourec bola osobitne úzka.

173 Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Corus založené na skutočnosti, že bol v štádiu stiahnutia sa z trhu s rúrami OCTG a produktovodmi, a preto bol v odlišnej obchodnej situácii od ostatných príjemcov napadnutého rozhodnutia, je v prvom rade potrebné si všimnúť, že subjektívne dôvody, pre ktoré sa podnik dopustil porušenia, nie sú relevantné vo vzťahu k povahe objektívnej závažnosti porušenia. Keďže Corus sa z daného trhu nestiahol a aktívne pokračoval v účasti na predmetnom porušení, dočasná povaha jeho účasti na týchto trhoch je irelevantná.

174 Na druhej strane si treba všimnúť, že v odôvodnení 92 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že Corus predal 22. februára 1994 svoje závitové obchody spoločnosti Vallourec, a že v jeho prípade k porušeniu došlo len od roku 1990 do februára 1994, ako je to uvedené v článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia. Z odôvodnenia 166 napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že porušenie prisudzované spoločnosti Corus sa bralo do úvahy iba na obdobie štyroch rokov, a to od roku 1990 do 1994, čo je potvrdené skutočnosťou, že základná výška pokuty pre Corus bola stanovená v odôvodnení 167 na 14 miliónov eur. Po prečítaní celého napadnutého rozhodnutia treba dospieť k záveru, že rok 1990 bol zahrnutý a rok 1994 vylúčený na účely daného výpočtu.

175 Z vyššie uvedeného vyplýva, že vzhľadom na úzku spoluprácu medzi spoločnosťami Corus a Vallourec, nie je v tomto prípade dôvod považovať dané správanie spoločnosti Corus za menej závažné, než správanie ostatných podnikov, ktoré sa dopustili porušenia pravidiel hospodárskej súťaže. V prípade spoločnosti Corus je pri zohľadnení kratšieho trvania porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, ako je opísané v predchádzajúcom bode, postačujúca skutočnosť, že sa stiahla z trhu závitových rúr vo februári 1994.

176 Ďalej treba pripomenúť, že podnik môže byť zodpovedný za všetky dohody obmedzujúce hospodársku súťaž, dokonca aj vtedy, ak je preukázané, že sa priamo zúčastnil iba jednej alebo viacerých častí tvoriacich dohodu, ak vedel, alebo musel vedieť, že dohoda, na ktorej sa zúčastňuje, osobitne prostredníctvom pravidelných

stretnutí organizovaných počas niekoľkých rokov, ho začlení do celkového plánu určeného na narušenie normálneho fungovania hospodárskej súťaže a tiež, že tento plán pokrýva súbor častí tvoriacich dohodu obmedzujúcu hospodársku súťaž (rozsudok PVC II, už citovaný v bode 71 vyššie, bod 773). Vo svetle osobitne úzkej spolupráce medzi spoločnosťami Corus a Vallourec, uvedenej vyššie (pozri tiež odôvodnenia 62, 67, 78 a 80 napadnutého rozhodnutia) je zrejmé, že Corus bol priamo zúčastnený na príprave spoločnej stratégie prijatej v rámci Európsko-japonského klubu a že poznal všetky podrobnosti dohody o rozdelení trhu zakladajúcej porušovanie. V danom prípade preto nie je dôvod predpokladať, že Corus nebol zodpovedný za danú dohodu ako celok.

177 Pokiaľ ide o skutočnosť, že offshore trh Spojeného kráľovstva, dôležitý sektor domáceho trhu spoločnosti Corus, bol iba čiastočne chránený, z poznámok spoločnosti Vallourec spísaných zamestnancami spoločnosti Corus (pozri odôvodnenia 62, 67, 78 a 80 napadnutého rozhodnutia) a z „Poznámky pre predsedov" a „(g) Japonci" dokument (posledný dokument je uvedený na strane 4909 spisu Komisie) (pozri odôvodnenie 84) vyplýva, že Corus sa usiloval obmedziť japonské obchody na tomto trhu, ako len bolo možné. Za týchto okolností sa Corus nemôže odvolávať na túto obmedzenú ochranu ako na základ tvrdenia, že porušenie, ktorého sa dopustil, nebolo „veľmi závažné". Navyše, obmedzená povaha ochrany offshore trhu Spojeného kráľovstva v žiadnom prípade nezrušuje zistenie Komisie uvedené v odôvodnení 161 napadnutého rozhodnutia, že postihnutý geografický trh bol rozsiahlym trhom.

178 Pokiaľ ide o tvrdenia spoločnosti Corus týkajúce sa obmedzeného dosahu jeho účasti na porušení na danom trhu, osobitne vzhľadom na existenciu japonskej konkurencie na domácom trhu a na skutočnosť, že predával predovšetkým závitové rúrky OCTG prémium, skôr než OCTG štandard, je v tomto kontexte potrebné znova pripomenúť, že Komisia pri znížení výšky pokuty o 50 % z minimálnej sumy, ktorá sa obyčajne uvádza pri „veľmi závažnom" porušení, zobrala do úvahy obmedzený dosah tohto porušenia na trh (pozri bod 170 vyššie).

179 Je pravdou, že šiesty odsek bodu 1 usmernení na výpočet pokút stanovuje možnosť „v niektorých prípadoch uplatniť zváženie výšky pokút stanovených v rámci každej z troch kategórií [porušení], aby bola zohľadnená špecifická záťaž a teda aj reálny dosah porušovania pravidiel každého podniku v hospodárskej súťaži [na hospodársku súťaž — *neoficiálny preklad*]". Podľa uvedeného odseku je tento prístup vhodný „predovšetkým tam, kde je značná disparita medzi veľkosťou podnikov, ktoré sa dopúšťajú tých istých priestupkov".

180 Z požívania výrazu „v niektorých prípadoch" a z pojmu „predovšetkým" z usmernení na výpočet pokút vyplýva, že váženie podľa osobitnej veľkosti podnikov nie je stupňom systematického výpočtu, ktorý si Komisia uložila, ale možnosťou na odstránenie tvrdosti, ktorú Komisia využila vo veciach, v ktorých je potrebné jej uplatnenie. V tomto kontexte treba pripomenúť ustálenú judikatúru, podľa ktorej Komisia disponuje diskrečnou právomocou, ktorá jej dáva možnosť pri stanovení pokuty, ktorú zamýšľa uložiť, zobrať do úvahy niektoré prvky najmä podľa okolností daného prípadu (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdneho dvora z 25. marca 1996, SPO a i./Komisia, C-137/95 P, Zb. s. I-1611, bod 54, rozsudky Súdneho dvora zo 17. júla 1997, Ferriere Nord/Komisia, C-219/95 P, Zb. s. I-4411, body 32 a 33; a Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný v bode 131 vyššie, bod 465; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, KNP BT/Komisia, T-309/94, Zb. s. II-1007, bod 68). Vzhľadom na pojmy zo šiesteho odseku bodu 1 A vyššie uvedených usmernení, treba skonštatovať, že Komisia si ponechala voľnú úvahu vo vzťahu k možnosti zvážiť pokuty podľa veľkosti každého podniku.

181 V tejto súvislosti je potrebné tiež pripomenúť, že v oblasti hospodárskej súťaže majú mať pokuty odstrašujúci účinok (pozri v tomto zmysle bod 1 A štvrtý odsek usmernení). Berúc do úvahy podľa odôvodnenia 165 napadnutého rozhodnutia, veľkosť podnikov, ktorým bolo doručené napadnuté rozhodnutie, podstatne vyššie zníženie sumy stanovenej podľa závažnosti porušenia by mohlo pokutu pripraviť o jej odstrašujúci účinok.

182 Je preto potrebné uviesť, že Komisia v danom prípade neprekročila svoju právomoc tým, že nepoužila šiesty odsek bodu 1 A usmernení, ako je to uvedené v bode 180 vyššie.

183 Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Corus, že zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia by malo mať dosah na výšku pokuty stanovenej na potrestanie porušenia uvedeného v jeho článku 1, je potrebné uviesť, že nijaká pokuta nebola uložená so zreteľom na porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia a že Komisia určite neuvažovala nad týmto porušením, keď stanovovala výšku pokuty, ktorú v skutočnosti uložila spoločnosti Corus (odôvodnenie 164 napadnutého rozhodnutia). V dôsledku toho je toto tvrdenie irelevantné.

184 Z vyššie uvedeného vyplýva, že uvedený žalobný dôvod musí byť zamietnutý.

O žalobnom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery

Tvrdenia účastníkov konania

185 Spoločnosť Corus tvrdí, že Komisia tým, že odmietla akékoľvek zníženie výšky pokuty, zmarila očakávanie, ktoré bolo legitímne vyvolané na základe ustanovenia časti D 2 oznámenia o spolupráci. Na základe tohto ustanovenia podnik, ktorý v zásade nepopiera materiálnu stránku skutkov, ktoré sa mu vytýkali v oznámení o výhradách, mal ťažiť zo zníženia pokuty o 10 až 50 %, ktorá by mu bola uložená v prípade, že by nespolupracoval. Corus tiež zdôrazňuje, že Komisia sama v oznámení o spolupráci uznala, že táto poznámka môže založiť legitímne očakávanie zo strany podnikov. Na záver Corus analogicky odkazuje na rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 1991, Hercules Chemicals, už citovaný v bode 116 vyššie.

186 Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, že oznámenie o spolupráci nemôže mať za následok žiadne legitímne očakávanie spoločnosti Corus, pretože až do roku 1996 nebolo zverejnené, postačuje uviesť, že OV bolo zaslané spoločnosti Corus až roku 1999. V napadnutom rozhodnutí sa Komisia navyše pri znižovaní pokút uložených spoločnostiam Vallourec a Dalmine výslovne odvoláva na oznámenie o spolupráci.

187 Corus taktiež tvrdí, že z ustálenej judikatúry je zrejmé, že myšlienka zníženia pokút, ktoré boli uložené podnikom, ktoré oznámia, že nebudú napádať skutočnosti, na ktorých Komisia založila svoje obvinenia, spočíva v tom, že uznanie tvrdených skutočností môže byť považované za dôkaz ich správnosti, a preto uľahčuje úlohu Komisie pri zisťovaní a ukončovaní porušení pravidiel Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Cascades/Komisia, T-308/94, Zb. s. II-925, bod 256).

188 V danom prípade Corus uvádza, že v bode 1.5 jeho vyjadrenia na OV nenamietal skutočnosť týkajúcu sa porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, aj keď v podstate namieta, že by k nejakým porušeniam došlo. Corus uvádza, že je potrebné rozlišovať medzi tvrdenými skutočnosťami a ich právnou kvalifikáciou. Dodáva, že skutočnosť, že podnik namieta právnu kvalifikáciu skutočností, neznižuje rozsah a užitočnosť spolupráce, ktorú ponúka na základe uznania daných skutočností. Tvrdí, že v iných rozhodnutiach týkajúcich sa protiprávnych dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž Komisia znížila uložené pokuty podnikom, aj keď namietali existenciu zosúladeného konania zakladajúceho porušenie, alebo tvrdili, že sa daného zosúladeného konania nezúčastnili [pozri rozhodnutie Komisie 98/247/ESUO z 21. januára 1998, v konaní podľa článku 65 Zmluvy o ESUO (vec IV/35.814 — Príplatok za legovanie) (Ú. v. ES L 100, s. 55), odôvodnenia 98 až 100, a rozhodnutie Komisie 1999/60/ES z 21. októbra 1998, v konaní podľa článku 81 Zmluvy ES (vec IV/35.691/E-4 — Predizolované rúry) (Ú. v. ES L 24, s. 1) odôvodnenie 180]. Corus sa domnieva, že pri znižovaní uloženej pokuty mal byť zvýhodnený rovnakým spôsobom.

189 Na námietky spoločnosti Corus o tom, že spolupracovala, Komisia predovšetkým uvádza, že oznámenie o spolupráci bolo zverejnené až roku 1996. Toto oznámenie však nebolo použiteľné, pretože spoločnosť Corus ukončila porušenie uvedené v napadnutom rozhodnutí vo februári 1994.

190 So zreteľom na porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia, osobitne v bode 3.15 vyjadrenia sa na OV, spoločnosť Corus navyše namietala nielen hodnotenie skutočností, ale tiež samotnú existenciu protiprávnej dohody. Týmto konaním postavila Komisiu pred povinnosť preukázať skutočnosti, ktoré uviedla v oznámení o výhradách. Týmto svojím postojom Corus úlohu Komisie neuľahčil. Podľa toho nemôže byť toto považované za spoluprácu, ktorá by ospravedlňovala zníženie uloženej pokuty (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Mayr-Melnhof/Komisia, T-347/94, Zb. s. II-1751, bod 309, a ustálená judikatúra v ňom uvedená a bod 332). V tejto súvislosti sa Súd prvého stupňa výslovne domnieval, že podnik, ktorý popiera účasť na porušení článku 81 ods. 1 Zmluvy o ES, nie je oprávnený na zníženie pokuty z titulu spolupráce (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, BPB de Eendracht/Komisia, T-311/94, Zb. s. II-1129, bod 59, a Finnboard/Komisia, T-338/94, Zb. s. II-1617, body 262 a 363).

191 Na základe vyššie uvedeného Komisia dospela k záveru, že Corus naďalej pred Súdom prvého stupňa namieta skutočnosti uvedené v napadnutom rozhodnutí. Preto, ak bol Corus oprávnený na zníženie pokuty z dôvodu spolupráce, Komisia považuje za primerané požiadať Súd prvého stupňa o zrušenie tohto zníženia a potom o zvýšenie uloženej pokuty. Skutočnosť, že podnik, ktorý bol vďaka spolupráci zvýhodnený znížením pokuty a v žalobe namieta správnosť skutočností, zakladá podľa poslednej vety oznámenia o spolupráci nárok na podanie tejto žaloby. Spoločnosť Corus si preto v tomto konaní musí vybrať medzi žalobnými dôvodmi a tvrdeniami napádajúcimi existenciu porušenia a medzi tvrdeniami, ktoré sú založené na oznámení o spolupráci, keďže tieto dve časti jej žaloby sú nezlučiteľné.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

192 V prvom rade je potrebné uviesť, že oznámenie o spolupráci zverejnené v roku 1996, mohlo nabádať spoločnosť Corus k tvrdeniu uvedenému v jeho vyjadrení k OV z 20. apríla 1999, že v „zásade" nenamieta skutočností týkajúce sa Európsko-japonského klubu. Časová podstata preto nevylučuje možnosť, že oznámenie o spolupráci by mohlo vzbudiť v tejto spoločnosti legitímne očakávania.

193 Pokiaľ ide o otázku, či zníženie pokuty uloženej spoločnosti Corus na základe oznámenia o spolupráci bolo v danom prípade oprávnené tak, že zásada legitímnej dôvery bola porušená, je potrebné najskôr zdôrazniť, že správanie sa podnikov musí Komisii uľahčiť úlohu spočívajúcu v odhaľovaní a trestaní porušení pravidiel Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže (rozsudok Mayr-Melnhof/Komisia, už citovaný v bode 190 vyššie, bod 309, ustálená judikatúra v ňom citovaná, a bod 332). Pre podnik preto nie je dostatočné vo všeobecnosti uviesť, že na základe tejto poznámky nenamieta uvedené skutočnosti, ak za okolností daného prípadu nie je tento výrok Komisii nijak nápomocný.

194 V danej veci Komisia predovšetkým uviedla v oznámení o výhradách, že členovia Európsko-japonského klubu uzatvorili dohodu porušujúcu hospodársku súťaž, ktorej predmetom a účinkom bolo rozdelenie trhu. Aj napriek tomu, že spoločnosť Corus uviedla, že uvedené skutočnosti nenamieta, v bode 1.7 a opäť v bode 3.15 ods. 2 svojho vyjadrenia k OV vyhlasuje, že účinok tejto dohody narúšajúcej hospodársku súťaž za predpokladu, že vôbec existovala, bol zanedbateľný, čím sa spochybňuje obchodný zmysel dohody a tým jej existencia. Pred Súdom prvého stupňa uviedla, že je potrebné rozlišovať medzi skutočnosťami ako takými, ktoré nenamieta, a ich právnou kvalifikáciou, ktorú namieta.

195 Je potrebné uviesť, že osobitný druh dohody, ktorej predmetom je rozdelenie trhu bez ohľadu na jej možné účinky, je postačujúci na preukázanie pravdivosti dvoch podstatných častí porušenia článku 81 ods. 1 ES, a to existenciu dohody a predmet smerujúci proti hospodárskej súťaži.

196 Je potrebné si navyše všimnúť, že v danom prípade sa v prevažnej miere Komisia opierala o rovnaké dôkazy tak v oznámení o výhradách, ako aj v napadnutom rozhodnutí a že prevažná časť dôkazov, osobitne vyhlásenie pána Verlucu, a rôzne poznámky spoločnosti Vallourec sa týkajú protiprávnej povahy strategických rozhovorov medzi členmi Európsko-japonského klubu, a to predovšetkým o trhoch Spoločenstva (pozri osobitne body 56, 60, 63 a 65 OV, a odôvodnenia 62, 67, 73 a 78 napadnutého rozhodnutia).

197 Treba skonštatovať, že Corus vo svojom vyjadrení k OV nemohol spochybniť svoju účasť na dohode a jej predmet narúšajúci hospodársku súťaž, ktorý založil porušenie stanovené v článku 1 napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby napadol skutočnosti týkajúce sa predmetných rozhovorov a ich obsahu.

198 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tým, že Corus vo svojom vyjadrení k OV namietal existenciu dohody, vyvolal za okolností daného prípadu pochybnosť o váhe jeho vyhlásenia k vyjadreniu o tom, že nenamietal skutočnosti, čo robí toto vyhlásenie dvojzmyselným. Táto dvojzmyselnosť je zvýraznená skutočnosťou, že Corus zmiernil svoje vyhlásenie o tom, že nenamietal skutočnosti používaním pojmu „substantially" („v zásade") bez toho, aby vysvetlil, na ktoré konkrétne skutočnosti sa táto výhrada vzťahovala.

199 Za týchto okolností nebolo pre Komisiu možné v štádiu správneho konania, rovnako ako pre Súd prvého stupňa nie je v danom konaní možné, určiť konkrétne skutočností, ktoré Corus uznal, a tak svojou spoluprácou prispel k tomu, aby Komisii uľahčil prácu. Z toho vyplýva, že v danom prípade uznanie skutočností uvedených spoločnosťou Corus v napadnutom rozhodnutí neospravedlňuje zníženie uloženej pokuty na základe oznámenia o spolupráci, ako je interpretované ustálenou judikatúrou.

200 Vzhľadom na vyššie uvedené musí byť žalobný dôvod zamietnutý.

O žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnakého zaobchádzania

Tvrdenia účastníkov konania

201 Corus predovšetkým zdôrazňuje, že vzhľadom na ustálenú judikatúru je zásada rovnakého zaobchádzania porušená, ak sa s porovnateľnými situáciami zaobchádza rozdielne alebo keď sa s dvomi rozdielnymi situáciami zaobchádza rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (rozsudok Súdneho dvora z 13. decembra 1984, Sermide, 106/83, Zb. s. 4209, bod 28, a z 28. júna 1990, Hoche, C-174/89, Zb. s. I-2681, bod 25; rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. marca 1994, La Pietra/Komisia, T-100/92, Zb. s. I-A-83 a II-275, bod 50). Dodáva, že táto zásada je často aplikovaná pri ukladaní pokút (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 1991, Hercules Chemicals/Komisia, už citovaný v bode 116 vyššie, bod 295; zo 6. apríla 1995, Trefileurope/Komisia, T-141/89, Zb. s. II-791, bod 185; Boël/Komisia, T-142/89, Zb. s. II-867, body 128 až 135; Ferriere Nord/Komisia, T-143/89, Zb. s. II-917, body 54 až 56; Martinelli/Komisia, T-150/89, Zb. s. II-1165, body 57 až 61;

z 11. decembra 1996, Van Megen Sports/Komisia, T-49/95, Zb. s. II-1799, bod 56; Finnboard/Komisia, už citovaný v bode 190 vyššie, a Mayr-Melnhof/Komisia, už citovaný v bode 190 vyššie, body 334 až 336 a 352 až 354).

202 Corus namieta, že spoločnosť Vallourec, ktorej bola pokuta znížená o 40 %, neurobila nič iné, len na základe svojej zákonnej povinnosti na mieste odpovedala na otázky položené úradníkmi Komisie, čo Corus urobil tiež. V tejto súvislosti uvádza, že vyhlásenie pána Verlucu bolo urobené pri zodpovedaní na otázky, ktoré Komisia adresovala len spoločnosti Vallourec.

203 Spoločnosť Dalmine, ktorá bola zvýhodnená znížením pokuty o 20 %, Komisiu informovala iba o tom, že nenapádala skutočnosti bez toho, aby uznala, že sa zúčastnila tohto porušenia. Nespolupracovala preto o nič viac ako Corus. Nerovnaké zaobchádzanie, ktoré Corus utrpel a ktoré Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe nezdôvodňuje, je preto zrejmé. Spoločnosť Dalmine spolupracovala dokonca menej než Corus, osobitne v tom, že odmietla poskytnúť určité informácie vyžiadané Komisiou a odvolávaním sa na právo neprispieť k vlastnému obvineniu s cieľom ospravedlniť jej odmietnutie odpovedať na určité otázky, a to tak v oznámení o výhradách, ako aj v žalobe, ktorá bola odmietnutá ako zjavne neprípustná, ktorú podala proti rozhodnutiu prijatému Komisiou podľa článku 11 ods. 5 nariadenia č. 17. Spoločnosť Dalmine tiež namietala zákonnosť rozhodnutí, na základe ktorých v decembri 1994 vykonala Komisia vyšetrovania a teda právo Komisie použiť dokumenty získané počas týchto vyšetrovaní (odôvodnenie 118 napadnutého rozhodnutia).

204 Corus tiež zdôrazňuje, že z napadnutého rozhodnutia (odôvodnenie 174) je zrejmé, že japonskí žalobcovia neponúkli Komisii žiadnu efektívnu spoluprácu a počas správneho konania namietali existenciu dohody, čím je ich situácia odlišná od situácie spoločnosti Corus. Japonskí výrobcovia, podobne ako spoločnosť Dalmine,

namietali tak zákonnosť rozhodnutí, na základe ktorých vykonala Komisia v decembri 1994 vyšetrovania, ako aj použitie dokumentov získaných Komisiou počas týchto vyšetrovaní. Pokiaľ ide o spoločnosť Mannesmann, z napadnutého rozhodnutia (odôvodnenie 174) je opäť zrejmé, že nikdy nedala jasne najavo, či skutočnosti namieta, a odmietla poskytnúť určité informácie, ktoré si Komisia od nej vyžiadala na základe rozhodnutia podľa článku 11 ods. 5 nariadenia č. 17. Komisia tak porušila zásadu rovnakého zaobchádzania tým, že odmietla znížiť pokutu uloženú spoločnosti Corus a zaobchádzala s ním rovnakým spôsobom ako so spoločnosťou Mannesmann a so štyrmi japonskými výrobcami.

205 Komisia predovšetkým uvádza, že pri určovaní výšky pokút disponuje diskrečnou právomocou, pričom pojem rovnakého zaobchádzania je pri uložení pokút potrebné chápať v zmysle tohto pravidla (rozsudok Martinelli/Komisia, už citovaný v bode 201 vyššie, bod 59). V každom prípade táto zásada sa použije iba tam, kde sa s porovnateľnými situáciami zaobchádza rozdielne (rozsudok zo 17. decembra 1991, Hercules Chemicals/Komisia, už citovaný v bode 116 vyššie, bod 295).

206 V danom prípade sú objektívne rozdiely medzi situáciou spoločnosti Corus a situáciou, v ktorej sa nachádzajú ostatní adresáti napadnutého rozhodnutia. Po prvé, spoločnosť Vallourec poskytla Komisii písomné vyhlásenie, ktoré bolo veľmi užitočné (vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996, pozri osobitne odôvodnenie 53 a 170 napadnutého rozhodnutia), a tiež v zásade nenapádala skutočnosti, na ktorých Komisia založila OV. Po druhé, spoločnosť Dalmine nenapádala skutočnosti, na základe ktorých Komisia založila svoje rozhodnutie (odôvodnenie 172 napadnutého rozhodnutia), a v tejto súvislosti sa vyjadrila jasne, zatiaľ čo Corus spochybňoval samotnú existenciu zmluvy. V každom prípade, aj keby Komisia pochybila pri znížení pokút uložených spoločnostiam Vallourec a Dalmine, nemá toto tvrdenie žiadnu súvislosť s návrhom spoločnosti Corus o zníženie uloženej pokuty. Nakoniec, je irelevantné, že dôvody, ktoré zabránili spoločnosti

Corus dosiahnuť zníženie uloženej pokuty boli iné od tých, ktoré zabránili spoločnosti Mannesmann a japonským výrobcom dosiahnuť zníženie pokuty: bez ohľadu na postavenie ostatných podnikov Corus nesplnil podstatné kritériá oznámenia o spolupráci.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

207 Podľa ustálenej judikatúry Komisia nemôže pri posudzovaní spolupráce poskytnutej podnikmi nerešpektovať zásadu rovnakého zaobchádzania, všeobecnú zásadu práva Spoločenstva, ktorá je podľa ustálenej judikatúry porušená vtedy, keď sa s porovnateľnými situáciami zaobchádza rozdielne alebo keď sa s dvomi rozdielnymi situáciami zaobchádza rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, T-45/98 a T-47/98, Zb. s. II-3757, bod 237, v ňom citovaná ustálená judikatúra).

208 Rovnako treba pripomenúť, že nato, aby zníženie pokuty bolo z titulu spolupráce opodstatnené, sa podnik musí správať takým spôsobom, aby Komisii uľahčil plnenie úloh spočívajúcich v určení a potrestaní porušovania pravidiel Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže (rozsudok Mayr-Melnhof/Komisia, už citovaný v bode 190 vyššie, bod 309, ustálená judikatúra v ňom uvedená, bod 332, a bod 193 vyššie).

209 Je potrebné uviesť, že so zreteľom na posledné uvedené kritérium sú v danom prípade objektívne a významné rozdiely medzi situáciou spoločnosti Corus a situáciami spoločností Vallourec a Dalmine.

210 Po prvé, spoločnosť Vallourec nielen že nenapadla podstatu skutočností, na ktorých založila Komisia OV, ale na rozdiel od spoločnosti Corus poskytla písomné vyhlásenie, ktoré bolo pre Komisiu veľmi užitočné, osobitne to, ktoré urobil pán Verluca 17. septembra a 14. októbra 1996 (pozri osobitne odôvodnenia 60, 62, 72 a 108 napadnutého rozhodnutia).

211 Žiadny zo zástupcov nikdy neposkytol vyhlásenie podobnej dôkaznej hodnoty a porovnateľného významu ako to, ktoré urobil pán Verluca. Odpoveď spoločnosti Corus z 31. októbra 1997 uvedená v odôvodnení 66 napadnutého rozhodnutia má len obmedzený význam a obmedzenú dôkaznú hodnotu osobitne preto, lebo nie je zrejmé, či listom z 30. marca 1999 adresovanému Komisii mal alebo nemal Corus v úmysle ju vziať späť, so zreteľom na konanie týkajúce sa bezšvíkových rúrok (pozri v tomto smere rozsudok JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 129 vyššie, body 305 až 308).

212 Pokiaľ ide o okolnosti uvedené spoločnosťou Corus, že vyhlásenie pána Verlucu urobené pri zodpovedaní na otázky, ktoré Komisia adresovala len spoločnosti Vallourec, je potrebné zdôrazniť, že Komisia nie je povinná počas vyšetrovania klásť rovnaké otázky všetkým podnikom, ktoré podozrieva z účasti na porušení. Takáto povinnosť by obmedzovala slobodu Komisie pri jej vyšetrovaní o veciach týkajúcich sa hospodárskej súťaže a tak obmedzovala účinnosť tohto konania.

213 Je pravdou, že pokiaľ podniky dodajú Komisii v rovnakom štádiu správneho konania a za obdobných okolností podobné informácie týkajúce sa skutku, ktorý sa im vytýka, stupeň poskytnutej spolupráce sa musí hodnotiť ako porovnateľný (rozsudok Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovaný v bode 207 vyššie, bod 243 až 246).

214 Z prejednávanej veci je však zrejmé, že o takýto prípad neišlo (pozri bod 211 vyššie). Táto judikatúra preto nie je použiteľná.

215 Pokiaľ ide o spoločnosť Dalmine, je tak v danom prípade, ako aj vo veci T-50/00, Dalmine/Komisia, ktorá bola na účely ústneho konania spojená s daným prípadom, nesporné, že táto spoločnosť nenapádala skutočnosti, na ktorých Komisia založila napadnuté rozhodnutie, ako je uvedené v jeho odôvodnení 172. Aj keď spoločnosť Corus vo svojom vyjadrení k OV ďalej uvádza, že nenapádala skutočností uvádzané Komisiou týkajúce sa porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, je toto vyjadrenie, ako je uvedené v bodoch 192 až 199 vyššie, v dôsledku svojej nejasnej a dvojzmyselnej povahy nepostačujúce na to, aby odôvodnilo zníženie pokuty uloženej spoločnosti Corus.

216 Skutočnosť, že žiadna podobná dvojzmyselnosť nemôže byť v súvislosti s uznaním skutočností vytknutá spoločnosti Dalmine, postačuje na to, aby v tomto ohľade bola vylúčená nerovnakosť zaobchádzania zo strany Komisie. So zreteľom na ostatné skutočnosti uvedené spoločnosťou Corus na podporu jej tvrdenia, že spoločnosť Dalmine spolupracovala oveľa menej ako ona, je potrebné uviesť, že tieto okolností sa týkajú odmietnutia spoločnosti Dalmine odpovedať na žiadosť o poskytnutie informácie, ku ktorému došlo predtým, ako jej bolo zaslané OV, a že žiadna spolupráca zo strany spoločnosti Dalmine nebola uvedená Komisiou v danej časti vyšetrovania.

217 To znamená, že Komisia správne usúdila, že tieto okolnosti nemajú žiadny dosah na uznanie skutočností spoločnosti Dalmine v jej vyjadrení k OV a tým aj na zníženie pokuty o 20 %, ktorú jej Komisia na základe oznámenia o spolupráci udelila.

218 Na záver, ako uvádza Komisia, je bezvýznamné, že dôvody pre ktoré nebolo možné spoločnosti Corus znížiť pokutu, sú odlišné od tých, ktoré umožnili spoločnosti Mannesmann a japonským výrobcom znížiť pokutu, pretože ako bolo uvedené vyššie, spoločnosť Corus bez ohľadu na situáciu týchto ostatných podnikov nesplnila podmienky stanovené v tejto súvislosti v oznámení o spolupráci.

O výpočte výšky pokuty

219 Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokuta uložená spoločnosti Corus sa musí znížiť, aby sa zohľadnila skutočnosť, že trvanie porušovania stanovené v článku 1 napadnutého rozhodnutia bolo v tomto prípade stanovené skôr na tri ako na štyri roky.

220 Spôsob výpočtu pokút uplatnených Komisiou na základe usmernení nebol v danom prípade sám osebe namietaný, z tohto dôvodu sa Súd prvého stupňa domnieva, že je primerané so zreteľom na predchádzajúci bod aplikovať tento spôsob aj pri výkone jeho neobmedzenej súdnej právomoci.

221 Rovnako výška základnej pokuty stanovená na 10 milónov eur, zvýšená o 10 % za každý rok trvania porušovania, spolu o 30 %, predstavuje 13 miliónov eur. Táto suma sa musí znížiť o 10 % z titulu poľahčujúcich okolností uvedených v odôvodneniach

168 a 169 napadnutého rozhodnutia, aby konečná suma pokuty pre Corus bola namiesto 12,6 milióna eur 11,7 milióna eur.

O návrhu nariadiť Komisii, aby vrátila časť pokuty, alebo subsidiárne vrátila časť, o ktorú bola pokuta znížená, zvýšenú o úroky

222 V mnohých prípadoch bolo rozhodnuté, že v dôsledku rozsudku o zrušenie, ktorý má účinky *ex tunc* a tak retroaktívne odoberá zrušovanému právnemu aktu právne účinky (rozsudky Súdneho dvora z 26. apríla 1988, Asteris a i./Komisia, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, Zb. s. 2181, bod 30, návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Léger, k rozsudku Súdneho dvoru zo 6. júna 1996, Ecroyd,C-127/94, Zb. s. I-2731, s. I-2735, bod 74; rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. októbra 2001, Corus UK/Komisia, T-171/99, Zb. s. II-2967, bod 50), je na základe článku 233 ES povinnosťou žalovaného orgánu prijať nevyhnutné opatrenia na zrušenie účinkov aktu, ktorý bol týmto rozsudkom zrušený, a v prípade právneho aktu, ktorý už bol vykonaný, môže toto znamenať povinnosť postaviť žalobcu do situácie, v ktorej sa nachádzal pred vydaním tohto právneho aktu (rozsudky Súdneho dvora z 31. marca 1971, Komisia/Rada, 22/70, Zb. s. 263, bod 60, zo 6. marca 1979, Simmenthal/Komisia, 92/78, Zb. s. 777, bod 32, a zo 17. februára 1987, Samara/Komisia, 21/86, Zb. s. 795, bod 7, rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. septembra 1995, Antillean Rice Mills a i./Komisia, T-480/93 a T-483/93, Zb. s. II-2305, body 59 a 60, a Corus UK/Komisia, už citovaný, bod 50).

223 Medzi opatrenia uvedené v článku 233 ES patrí v prípade rozsudku, ktorým bola podniku v dôsledku porušenia pravidiel hospodárskej súťaže uvedených v Zmluve o ES zrušená alebo znížená pokuta, povinnosť Komisie vrátiť celú alebo len časť pokuty zaplatenej podnikom, keďže v nadväznosti na rozhodnutie o zrušení je túto

platbu potrebné kvalifikovať ako zaplatenú bez právneho dôvodu. Táto povinnosť sa netýka len sumy, ktorá bola zaplatená bez právneho dôvodu, ale aj úrokov z omeškania z tejto sumy (rozsudok Corus UK/Komisia, už citovaný v bode 222 vyššie, body 52 a 53).

224 V danom prípade nemožno predpokladať, že Komisia si nesplní povinnosti, ktoré jej vyplývajú zároveň z tohto rozsudku a z článku 233 ES.

225 Nie je preto dôvodné rozhodnúť v tomto konaní o tejto žalobe.

226 Takisto, je potrebné uviesť, že z rovnakého dôvodu nie je potrebné rozhodnúť o žalobe spoločnosti Corus, ktorou sa domáha, aby Súd prvého stupňa nariadil všetky opatrenia potrebné na vykonanie tohto rozsudku.

O trovách

227 Podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci nemajú úspech v jednej časti alebo vo viacerých častiach predmetu konania. V danom prípade každý z účastníkov nemal úspech v jednej časti alebo vo viacerých častiach predmetu konania, preto je opodstatnené rozhodnúť, že žalobca a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Článok 1 ods. 2 rozhodnutia Komisie 2003/382/ES z 8. decembra 1999 vzťahujúceho sa na konanie o uplatnení článku 81 ES (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvíkové oceľové rúrky) sa zrušuje v rozsahu, v akom uznáva existenciu porušenia vytýkaného žalobcovi pred 1. januárom 1991.**

2. **Žalobcovi sa výška pokuty uloženej podľa článku 4 rozhodnutia 2003/382 stanovuje na 11 700 000 eur.**

3. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

4. **Každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.**

Forwood Pirrung Meij

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 8. júla 2004.

Tajomník

H. Jung

Predseda komory

J. Pirrung

Obsah

Skutkový stav a konanie ... II - 2332

Konanie pred Súdom prvého stupňa ... II - 2333

Návrhy účastníkov konania ... II - 2333

O návrhu na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia ... II - 2335

O žalobnom dôvode založenom na neexistencii porušovania uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia ... II - 2335

Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2335

Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2344

O žalobnom dôvode založenom na porušení práva na obhajobu vyplývajúceho z nesúladu medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím týkajúcim sa analýzy dôkazov použitých na dokázanie porušovania uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia ... II - 2352

Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2352

Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2353

O návrhu na zrušenie článku 1 napadnutého rozhodnutia ... II - 2355

O žalobnom dôvode založenom na dôsledku neexistencie porušenia uvedeného v článku 2 na zistenie porušovania v článku 1 napadnutého rozhodnutia ... II - 2355

Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2355

Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2356

O žalobnom dôvode založenom na omyle v posúdení trvania porušovania uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia ... II - 2358

Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2358

Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2359

Návrh na zrušenie pokuty ... II - 2363

Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2363

Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2367

O návrhu na zníženie výšky pokuty ..... II - 2371

O žalobnom dôvode založenom na omyle v posúdení závažnosti porušovania ..... II - 2371

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2371

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2373

O žalobnom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery ..... II - 2378

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2378

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2381

O žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnakého zaobchádzania ..... II - 2383

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2383

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2386

O výpočte výšky pokuty ..... II - 2389

O návrhu nariadiť Komisii, aby vrátila časť pokuty, alebo subsidiárne vrátila časť, o ktorú bola pokuta znížená, zvýšenú o úroky ..... II - 2390

O trovách ..... II - 2391